

РОДОВО ИМЕННИЕ

ГОДИНА II, БРОЙ 19 (28)
8.V.-14.V.2006

Да направим България Райска градина

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК • ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

ЦЕНА 0.50 ЛВ.

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща и двор с размер от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, лозе, поляна), включваща домашните и горските животни, по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, независимост от социалната и политическата система и свобода на попълците от тях.
Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложбите и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година родовото имение увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

Отговорно обсъждане на "БЪЛГАРСКАТА НАЦИОНАЛНА ИДЕЯ И МИСИЯ", част от Националната кампания под девиза "Да спасим и възродим България", организирано от ГНО "Движение за Нова Култура"

Издаване на Атанас ПАНЧЕВ – член на Изпълнителното бюро на Българска родна партия

Свидетели сме на една историческа епоха, която се характеризира с преход към качествено нов живот. Ерата на зеления Водолей ще донесе на хората нови обществени отношения. За пръв път в известната световна история те ще са базирани не на законодателни норми, а на нов морал и тотална смяна на ценностната ни система. Тези нови отношения са от значение за майката-Земля, за нашите приятели - животните, за растителния свят и за Космическия живот като цяло. Вселената и нашият Създател отдавна и търпеливо чакат събуждането на хората и любовта, която могат да получат от тях.

Защо се нуждаем от тази промяна и какво ще ни даде тя? При отговора на този въпрос ние имаме за база нов критерий за определяне правилната насока за развитие на човечество-

**БЪЛГАРСКА
РОДНА ПАРТИЯ**

то. Досега се смяташе, че настоящата цивилизация върви по прогресивен път на развитие. Прогресът се означаваше с главно "П" и означаваше само едно: технократски път на развитие. Духовният аспект

оставаше на заден план и се смяташе за приоритет само на религиозните институции. Но ето сега ние поставяме въпроса "Правилен ли е пътят на развитие на човечеството?". Смятаме, че критерият, който опре-

деля това, трябва да включва отчитане на постигнатото във всички сфери на човешкото битие, но основното, най-важното, да се явява удовлетворението и чувството на щастие в човека. Следователно, за да определим дали пътят на човешката цивилизация е прогресивен, ние трябва да сравним в различни точки на времето постиженията в материалната и духовната сфера, да сравним чувството на удовлетворение от живота, на вътрешно душевно спокойствие и хармония, степените на вяра, че нашият Създател, независимо как го наричаме – Бог или Природа, ни е предначертал достойно и смислено съществуване.

Анализите, които отчитат комплексно показателите, недвумислено сочат, че човечеството се заблуждава. Колбасът в хладилника, тефлоният тиган и телевизорът не могат да накарат сърцето да пее. Оказва се, че във всички времеви точки това може да направи само любовта или знанието, че си направил добро някому, когато обичаш.

На стр. 3

ЧУЖДИ БАЗИ И НАЦИОНАЛНИ ИНТЕРЕСИ

Контраадмирал о.з. Дичо УЗУНОВ

Проблемът за чуждите военни бази на наша територия е многопланов и не е възможно на една пресконференция да се разгледа всеобхватно. Но има един казус, по който, според мен, нашата общественост е недостатъчно информирана - въпросът за чуждите бази и нашата Конституция.

През месец ноември миналата година, по поръчка на фондация "Ние, хората на България", бе направено проучване за отношението на българските граждани към евентуалното установяване на американски военни бази на наша територия. Изследването установи, че към 60% от анкетиранияте са против установяването на такива бази у нас. Този висок процент показва, че досегашните напъни на управниците не са постигнали своите цели. Част от упражняваните манипулации са свързани с названието и същността на военните бази, какво, че те няма да бъдат големи в класическия смисъл на думата, че войските в тях щели да бъдат на ротационен принцип, че тяхното наличие щяло да подпомогне подготовката и обучението на нашите войски, че това няма да бъдат бази, а съоръжения и обекти, "които ще се използват съвместно от двете страни". Но не само това. За обработването на българското обществено мнение се захващат и някои другоземци. Така, във вчерашната преса Сам.-помощникът на Държавния секретар, г-н Пекала заяви, че предстои да бъде подписано споразумение, забележете - не за установяване на американски бази в България, а за използване на българските бази.

Доскоро нашите управници бяха изправени пред трудния проблем как да заобиколят Конституцията, където отсъства разпоредба, която да оправомощава Парламента да дава разрешение за установяването на чужди бази на наша територия. Ето така Народното събрание се реши на една непростима измама, като прие "Закон за преминаването през и пребиваването на територията на Република България на съюзнически и на чужди въоръжени сили" (ДВ, бр.102, 20.12.2005). Макар, че Законът изцяло се отнася до настаняването на чужди военни бази на наша територия, никъде в него не се споменава понятието "военна база". Та това е истинска мистификация само и само да се заобиколи Конституцията ни.

На стр. 5

Понеже нямах възможност самостоятелно да се запозная с огромния обем информация и още по-малко да я анализирам, се обърнах към няколко известни специалисти-политолози, за да анализират независимо един от друг ситуацията и да направят своите изводи.

След три месеца получих първото заключение от единия специалист, а след известно време и от останалите. Излагайки своите изводи с различни думи, независимо един от друг, тъй като не се познавах помежду си, те бяха направили приблизително еднакви заключения. Ще цитирам една типична извадка:

"...Срещу идеите, изложени в серията книги "Звънящите кедри" се провежда целенасочена, ярко изразена кампания с цел недопускане на тяхното разпространение в обществото..."

Основните идеи в книгата се отнасят до укрепването на държавата, достигане на най-голямо разбирателство и хармония между различните социални слоеве на обществото чрез благоденствието на всяко отделно семейство. Благосъстоянието се постига чрез отдаването на всяко желаещо семейство на не по-малко от 10 декара земя за живеене и пожизнено ползване. В контекста на книгите тази идея звучи доста убедително, доминира над останалите. Следователно, опонентите, каквито и аргументи да приведат, всъщност те се изказват именно срещу тази идея".

ВЛАДИМИР МЕГРЕ

"Именията на Ведическата култура!
Именно тях по-късно ще наричат в окултните книги рай. След изгубването на великите си знания, ще смятат, че могат да видят рая само в небесните далечини. И всичкото се прави с цел да се придаде значимост на това, което днес наричат съвременна наука."

ВЛАДИМИР МЕГРЕ

"ЦАР ПЕТЪР" - ПАРОЛА ЗА БЪЛГАРСКА ДЪРЖАВНОСТ

Борислав ИВАНОВ

Световните империи на титаничните градове Рим, Константинопол

(Византион) отдавна са рухнали и изчезнали в небитието, днес те са обект само на исторически изследвания. Но тяхната европейска съвременница и често пъти равностойна съперница, държавата на българите - България заема своето почетно място сред обществата, съставляващи днешната човешка цивилизация. Как успяват българите да съхранят живи семната на своята държавност през векове на робски мрак и национално унищожение, за да похълват те отново и отново при всеки пръв благодатен лъч светли-

на и да възкресят българския държавен суверенитет. Със сигурност, способността на българите да възстановяват с непоклатима последователност изконните си държавни традиции си дължи на дълбоките древни културно-исторически корени, които дават удивителна сила на поколения българи да пазят и да реализират вярата си в българската държавност. Най-дълбоки импулси за обществена приемственост

поражда пряката езикова връзка на българите с генеративния език на азите - прабългари **ЪЗЪЕР**, водещ своето стародавно начало от времето на самото Сътворение. Ще се постарая да илюстрирам горното твърдение с един забележителен пример от българската история, за съжаление недостатъчно популяризиран досега, според мен поради липса на убедително обяснение.

На стр. 6

На 20 май (събота), от 12 ч. в ресторанта на Дома на Народната Армия (ДНА), град Хасково, ще се проведе национална среща на читателите на книгите „Звънящите кедри“. Целта на срещата е създаването на Общобългарска организация и подобряване на координацията между отделните градове, за по-бързо намиране на земя и изграждане на екоселища от родови именения. За потвърждение за участие, моля да се обръщате към организатора Иван Иванов - тел.: 038644080, GSM: 0886303361, e-mail: imiv@abv.bg

ISSN - 1312-7063

В каталога на РП нашият номер е

618

Цените остават непроменени!

(Продължение
от миналия брой)

ПРОСТИ СРЕДСТВА ЗА РЕШАВАНЕТО НА СЛОЖЕН ПРОБЛЕМ

По такъв начин стана ясно, че правителствените организации не смятат да спрат замърсяването на околната среда. Друга трудност се заключава в това, че всички аспекти на проблема за замърсяването на хранителните продукти трябва да бъдат събрани на едно място и решени едновременно. Проблемът не може да бъде решен от хора, които се занимават само с една или друга част от него. **Дотогава, докато съзнанието на всеки човек не бъде фундаментално трансформирано, няма да се намали замърсяването на средата.**

Например, фермерът мисли, че няма никакво отношение към проблема за Вътрешното Море (малко море между островите Хонсю, Кюсю и Шикоку). Той мисли, че това е работа на работещите в Управлението по риболов – да следят за рибата, а работа на Съвета по Околна среда е да се грижи за намаляване на замърсяването на океана. Проблемът е също така и в този начин на мислене.

Най-често използваните химически торове – амониев сулфат, амоняк, суперфосфат и други, се

Масанобу ФУКУОКА:

РЕВОЛЮЦИЈАТА НА ЕДНА СЛАМКА

използват в големи количества, но само малка част от тях се поглъщат от растенията на полето. Останалото се отвива в ручейте и реките и постепенно се донася от тях до Вътрешното Море. Азотните съединения стават храна за водораслите и планктона, които се размножават в огромни количества, и това служи за причина за появата на "червения прилив". Разбира се, промишленото изхвърляне на живак и други отпадъци също дават своя принос в замърсяването, но замърсяването на водите в Япония в най-голяма степен е обус-

ловено от селскостопанските химикали.

По такъв начин фермерите трябва да носят основната част от отговорността за появата на "червения прилив". Фермер, който използва химикали на своето поле, корпорации, произвеждащи тези химикали, селскостопански чиновници, които вярват в ползата от химикалите и съгласно това съставят техническите препоръки – ако всички тези хора не осмислят достатъчно дълбоко причините и следствията, то проблемът със замърсяването на водата няма да бъде решен

/Въведение в натуралното земеделие/

никога.

Сега само тези, които непосредствено са пострадали, стават активни в опитите си да решат проблема със замърсяването, както беше в случая с местните рибари, които се опълчиха против големите нефтени компании след изтичането на нефт около Мицусима. Друг опит за решаване на проблема принадлежи на един професор, който е предложил да се изкопае канал през остров Шикоку, за да може относително чистата вода на Тихия океан да се влее във Вътрешното Море. Такива опити се правят от време на време, но никога няма да бъде достигнато радикално решаване на проблема по такъв начин.

Фактически, каквото и да правим, ситуацията само се влошава. Колкото по-щателно се разработват контрамерки, толкова по-сложен става проблемът. Да предположим, че през Шикоку бъде прокарана тръба и водата от Тихия океан се влива във Вътрешното Море. Но откъде ще дойде електроенергията, необходима на предприятието за производството на металните тръби и от къде ще се вземе енергия за използване

на водата? За това са необходими атомни електростанции. За строителството на тези енергийни системи трябва да бъде докаран бетон и всички необходими материали, а също така да бъде построен център за преработка на уран. Ако нещата тръгнат по този път, то той само ще посее семената на второ и трето поколение от проблеми на замърсяването, още по-сложни, отколкото предходните.

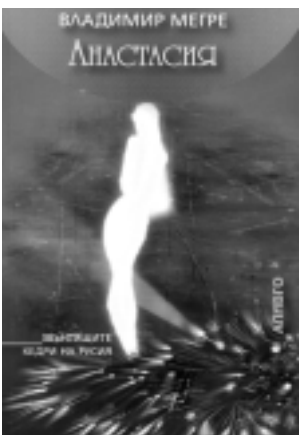
Това прилича на случая с алчния фермер, който отваря твърде широко входа на напоителния канал, за да може повече вода да се насочи към неговите оризови полета. В резултат се образува ударна вълна, която подкопава края на канала. След това са необходими възстановителни работи. Изравняват стените на напоителния канал и разширяват руслото. Увеличеният обем на потока от вода само увеличава потенциалната опасност от подкопаване и следващия път крайчетата на снопа няма да издържат и ще се наложат още повече усилия за отстраняването на проблема.

Ако се вземе решение да се работи над симптомите на проблема, то при това обикновено подразбират,

че поправителните мерки могат да отстранят самия проблем. Но това се ползва рядко. Като че ли инженерите не са в състояние да разберат това. Приеманите контрамерки са основани на тяхната представа за това, което трябва да се поправи. Както мерките, така и контрамерките са основани на "ограниченото разбиране за научната истина" и твърдение. Правилното решение никога няма да дойде по този начин (с думите "ограничена научна истина" м-р Фукуока характеризира тази представа за света, която е конструирана от човешкия интелект. Той счита това възприятие за ограничено от рамките на субективните представи).

Моето скромно решение на въпроса, по пътя на разпръскването на слама и отглеждането на детелина, не създава ново замърсяване. То е ефективно, тъй като унищожава източника на проблема. Докато не бъде отхвърлена вярата на съвременния човек във възможността за решаване на този проблем с помощта на големи технологични разработки, замърсяването на средата само ще се увеличава.

(Слегва)

(Продължение
от миналия брой)

Внимание към Човека

- Добре, но ти не се вълнувай, аз все едно ще намеря начин да ти стане ясно, и ако за теб това е така важно, ще опитам да те науча на всички езици, та това е просто.

- За нас това е невероятно, Анастасия, затова се постарай да обясниш. И кажи за колко време би могла да ме научиш?

Тя се замисли, гледайки ме, и после каза:

- Паметта ти вече не е твърде добра, имаш битови проблеми... За теб ще е нужно много време.

- Колко?- вимах търпение да чуя отговора.

- За битово разбиране, от типа на "здравей - довиждане" и т. н., мисля, че не по-малко от четири, а може и шест месеца - отговори Анастасия.

- Край, Анастасия, разказвай как го е правил пращядо ти.

- Той играеше с мен.

- Как играеше, разказвай.

- Успокой се де, отпусти се. Никак не мога да разбера защо се вълну-

АНАСТАСИЯ

Според твърденията на Анастасия в текста на книгата са заложени съчетания от букви и комбинации от думи, КОИТО ВЛИЯТ БЛАГОТВОРНО НА ХОРАТА. Това влияние може да бъде усетено само по време на четенето, когато на слуха не въздействат звуци, които се издават от изкуствени уреди и механизми.

Естествените звуци - пеенето на птиците, ромоленето на дъжда, шумоленето на листата на дърветата - помагат за положителното въздействие.

ваш? - И тя продължи спокойно. - Пращядо играеше с мен като на шега, Когато идваше при мен сам, без дядо, винаги приближаваше, покланяше се до кръста, протрягаше ми ръка, а аз на него моят. Той отначало ми стисваше ръката, после заставаше на коляно, целуваше я и казваше: "Здравей Анастасия". Веднъж той дойде, всичко направи и очите му, както винаги ме гледаха ласкаво, а устните му изричаха някаква абра-ка-дабра. Гледах го удивена, а той пак ми говореше нещо глупаво, съвсем несвързано. Не издържах и попитах:

- Ти какво сега, забрави какво да кажеш ли?

- Забравих - отговори пращядо, отдалечи се от мен на няколко крачки, отново се приближи, протегна ръка, аз на него моят. Той се отпусна на коляно, целуна ми ръка. Погледът му беше ласкав, устните му се движеха, но въобще нищо не казваше. Даже се изплаших. Тогава му и подсказах:

- Здравей, Анастасия.

- Правилно - потвърди пращядо и аз разбрах, че това е игра, а ние с него често играехме така. Отначало не беше сложно,

после играта се усложни, но стана и по-интересна. Тя започна на тригодишна възраст и завършва на единадесет години, когато човек като че ли се явява на изпит, заключаващ се в това, внимателно гледайки събеседника, да го разбираш без думи, на каквото и език да говори. Такъв диалог е много по-съвършен от речевия и много по-скороствен. Вие наричате това предаване на мисли на разстояние, смятате го за необичайно, от областта на фантастиката, а това е просто внимателно отношение към човека, развито въображение и добра памет. Зад това се крие не просто по-съвършен способ за обмен на информация, но и познание за човешката душа, растителния и животински свят, за мирозданието изобщо.

- Анастасия, каква е връзката с растящите на участъка растения?

- Как каква е връзката? Едновременно детето опознава светът на растенията като частичка от механизма на Вселената, влиза в контакт със своите планети, с тяхна помощ и с помощта на родителите си бързо, много бързо опознава истината и интензивно се развива

на нашите науки. Детяща чиния? Нищо особено

Тогава я помолих да покаже знанията си в областта на техниката.

- Какво искаш от мене - да разкажа как работят всевъзможните механизми на вашия свят?

- Ти разкажи нещо такова, към което нашите учени едва сега се докосват. Ами, да кажем, нап-

теб е примитивно, затова ще бъде разбираемо. Ти ще докажеш правотата си и ще потвърдиш, че твоят интелект е по-висок от моя. Кажи например, нашите самолети, космическите кораби, дали са според теб съвършени механизми?

- Те са много примитивни и се явяват доказателство за примитивността на технократския път на развитие. Такъв отговор ме постави нащрек, защото разбрах: тя действително знае неизмеримо повече, отколкото мога да си представя с моето обичайно съзнание. Продължих да разпитвам:

- В какво е примитивизмът на нашите ракети и самолети?

Анастасия ми отговори след кратка пауза, сякаш ми даваше време да осъзная казаното от нея:

- Движението на всичките ваши механизми, абсолютно на всички е основано на енергията на взрива. Непознавайки по-съвършени естествени източници, вие използвате тези трюмави и примитивни с неимоверно упорство. И не ви спират даже пагубните последиствия от тяхното използване. Вашите самолети и ракети имат просто смехотворна далечина на полета, те само едва едва са се вдигнали над земята по мащабите на Вселената, а между другото този начин вече почти е достигнал тавана си. Но това е смешно! Взривяващото се или горящо вещество изтласква някаква трюмава конструкция, тази, която наричате космически кораб.

(Слегва)

в областта на психологията, философията, естествознанието - вашите науки. Ако такава игра се проведе и за пример се използва някаква ръководна книга, растителния и животински свят - то ще се обърка. Няма да му помагат силите на Природата, Космоса...

- Аз вече ти казах Анастасия, детето в крайна сметка може да стане агроном. А в другите области откъде ще му дойдат знания?

Но Анастасия започна да ме убеждава, че у човек, възпитан по този начин, ще се появяват способности към бързи познания във всяка област

рави някакво велико научно откритие.

- Аз и така го правя през цялото време за тебе.

- Не за мен трябва, а за учения свят, за да го признаят за откритие. За доказателство направи откритие в областта на техниката, космическите кораби, атома, горивото за машините, щом говориш, че е толкова просто.

- Тези области в сравнение с това, което се опитвам да ти обясня, са, как да ти го кажа по вазешу, нещо като каменна ера.

- Ами, чудесно. Според

Сергей ИНДЖОВ

Под такова мото се проведе пресконференцията на Българска Родна Партия на 25.04.2006г. в София прес.

Само седмица след го-

Българската земя – за военни бази или Родови имения?

дишнината от Априлското въстание българското правителство е готово да подпише договор за разполагане на американски военни бази на наша територия! Всичко това се извършва въпреки явното неодобрение на преобладаващата част от българите и в условията на информационно затъмнение, граничещо с открити лъжи. Никой от сегашните ни ръководители не счете за необходимо да запознае своите избиратели с условията на въпросния договор. Буди безпокойство фактът, че новите ни

брата рязко увеличават „армията на недосегаемите“ – към сегашните 250 избраници на народа се прибавят още 2500 рейнджъри, които няма да са подвластни на нашата юрисдикция, що се касае за „леки“ престъпления. Подвеждащи са и твърденията, че местни фирми ще снабдяват базите с храни и стоки – всичко, включително и дъвките, ще доставя директно от Големия брат.

Сериозният проблем с базите всъщност има два основни аспекта:

1. Начинът по който ня-

колко правителства последователно и целенасочено работеха за тяхното идване в България, без нито веднъж да се вземе под внимание мнението на народа;

2. Стратегическото предназначение на тези бази в период на открита конфронтация с близкото източни държави.

Ако по първия въпрос ние можем да направим изводи, разполагайки с фактите, то по втория можем само да предполагаем и да се молим и на Исус, и на Аллах да се разминат онзи мрачен

сценарий, за който всички се досещаме.

Вместо да предоставя територията ни за действия, от които после ще се срамуваме като съучастници, нашето правителство би могло да се вслуша в предложенията на добронамерените и умни хора. Например в идеята, многократно излагана от японца Рио Такада, за предоставяне на визови облекчения за японските пенсионери и държавна гаранция за техните спестявания. Тези действия, неизискващи никакви финансови вложения от страна на държавата, могат да доведат в страната ни инвестиции, за какви-

то днес мечтае всеки финансов министър, и да отворят работни места без оскърбителни програми за временна заетост.

Вместо да правим бази нека да построим Родови имения - това предлага БРП. Нека дадем правото на свободен избор на всеки българин, на всяко семейство само да определи как и къде иска да живее.

Господа министри, да се даде зелена улица на изграждането на Родови имения е по-лесно, отколкото да се опитват да заблуждават собствения си народ и уверявам ви, значително по-благодатно.

От стр. 1

Тогава, питаме, защо не се насочат усилията на обществото към създаване на условия за запазване на любовта в семействата? Ако човек е щастлив в личния си живот, той много по-пълноценно може да се реализира на професионалното си поприще. Ако всички хора са щастливи и като следствие реализирани професионално, то стабилното икономическо и социално развитие на държавата се явява следствие на удовлетворението в личния живот на гражданите. А не обратното, както се мисли сега. Внушава се, че когато България стане икономически стабилна (по съвременните критерии – унищожавайки Природата), на всички в нея животът става идеален. Ако това е така, то тогава гражданите на развитите страни от Западна Европа би трябвало всички да са щастливи. Абсурдността на това твърдение е ясна за тези, които поне за малко време са живели там и контактували с жителите.

Ние хората, обединени от идеята за родовите имения, предлагаме смяна на посоката на развитие на човечеството. Смятаме, че това може да стане чрез живота в Родово имение – къща с двор най-малко 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема, неразривна част, от която е човекът. Дърветата, насадени там, и гледани от него с любов, ще му осигуряват вкусна лечебна храна, чист въздух и жива вода.

Животът в Родовото имение чрез всекидневния контакт на човека с Природата, с растенията, които обича и познава, ще ускори мисълта му **неколкократно** дори само след няколко години.

С още по-голяма сила това важи за децата. Известно е, че хората използват много малка част от възможностите на своя мозък. Дали това е случайно? Дали останалата част съществува само с цел „пълнеж“? Досега на малкия човек с божествените творения, при правилно възпитание – стимулиране на самостоятелното мислене чрез задаване на подходящи въпроси, непрекъсване на мисловния про-

Отговорно обсъждане на “БЪЛГАРСКАТА НАЦИОНАЛНА ИДЕЯ И МИСИЯ”, част от Националната кампания под девиза “Да спасим и възродим България”, организирано от ГНО “Движение за Нова Култура”

цес на детето, игра с живи създания, а не с бездушни мъртви изобретения, в които вложената творческа мисъл е няколко стъпала по-надолу от същата, вложена в растителния и животинския свят - ще допринесе за осмислянето му на Вселената, на предназначението му в нея, за максимално развитие на мисловните му способности и задоволяване на природния. Ще израснат ново поколение човеци, които ще бъдат на качествено ново ниво на духовно развитие и за които няма да има граници във Вселената – така, както е замислено от Създателя. Защото космосът не може да бъде покорен с ракети, а с мисълта човешка.

Но най-важното следствие за хората от живота в собствено Родово имение ще бъде оставането на великата енергия на Любовта в семействата. Единствено тогава те ще са **щастливи**.

Попитайте едно дете защо е щастливо. Дали защото горите са изсечени, а почвата натровена, дали защото съществуват много и големи промишлени предприятия, бълващи изделя, “улесняващи живота” му? Или защото е сред природата с другачета, тичайки на воля, знаейки, че в къщи го чакат и обичат. Попитайте и Душата си!

Изграждането на екоселища от Родови имения в България ще даде мощен стимул за растеж на екоуризма. Близко до всяко екоселище ще се изгради малка хотелска база, в която хранителните продукти ще бъдат доставяни от именията. Те ще са несравними по вкус, защото ще са отгледани с любов от хора с друго равнище на осъзнатост. Туристите, желаещи да прекарат отпуската си в близост до екоселищата заради лечебния въздух, пълен с живителни етери, ще бъдат значително повече, отколкото сега посещаващите страната ни, и като следствие въздействието върху нейната икономика

ще е огромно. Освен това продуктите, отглеждани в именията, като такива с най-високо качество и лечебност, ще бъдат търсени на международния пазар и ще бъдат пласирани на цени, немислими сега за селскостопанския ни производител. Не на последно място хората, гостуващи в България, ще бъдат водени от желанието си да се докоснат до новата култура, да станат свидетели на новите обществени отношения, изпълнени с ново разбиране за Природата и Вселената, да почувстват топлината на любовта, излъчвана от сърцата на жителите на екоселищата.

По този начин и България ще може да изпълни своята мисия. Защото всеки народ има задача в общия план на човечеството, изпълнението на която ще определи в най-голяма степен бъдещето му. Ние смятаме, че мисията на българите сега е да тръгнат по новия път и първи да го въплътят на физически план.

Ние считаме, че за по-скорошно реализиране на идеите за Родовото имение в България, на сегашния етап е нужно обединение на хората в организация, поставила си за цел въплътяването на тези идеи да стане държавна политика. Именно това беше движеща сила за създаването на една нова политическа формация – партия, на която принадлежи бъдещето. Тази нова партия е уникална, първо със задачите, които си поставя, и второ с устава, който регламентира отношенията и взимането на решенията в нея.

На учредителното събрание на Българска родна партия, което се състоя на 19.03.2006 година в София присъстваха съмишленици от цялата страна - София, Варна, Стара Загора, Бургас, Кюстендил, Добрич, Търговище, Велинград, Козлодуй, Перник, Сандански, Карлово, Поморие и други по-малко населени градове и села. На събранието бе гласуван

устав и бе избрано Изпълнително бюро и Контролен съвет. Присъстваха много гости от чужбина и България: академик Виктор Медиков – председател на “Академията за развитие на родовите имения” в Русия, поетът-философ Ефим Кушнер, Кубрат Томов, изтъкнатият учен Живко Желев, изследователят Николай Кафтанджиев, художникът хералдик Христо Танев и други.

Новата партия се различава от другите по своя устава. Структурата, която е създадена, е изцяло хоризонтална - в тази формация няма лидери, вождове или определен кръг от хора, които да решават всички въпроси. Решенията ще се взимат чрез гласуване от всички членове на партията. Това ще е вътрешен референдум, където всеки човек, освен че ще гласува, ще може и да поставя въпроси за обсъждане. В сайта на Българска родна партия всеки желаещ ще може да се запознае с устава, да подаде молба за членство и да зададе своите въпроси и предложения.

Често се поставя въпросът, дали вземането на решенията чрез референдум на членовете на партията няма да затрудни нейната работа. Напротив, ще я улесни, но най-важното - няма да се стига до парадокси, които съществуват в досегашните партии. Примерно електоратът на повечето от тях е против закона за продажба на българска земя на чужденци и против изграждането на чужди военни бази на наша територия, а партийната върхушка не отчита тези желания на хората. По същия начин стои въпросът с АЕЦ „Козлодуй“. Ако досегашните партии си бяха направили вътрешен референдум, щяха да разберат, че техните решения в Народното събрание се подкрепят едва от 20% от населението.

Много вестници и електронни медии отразиха учредителната конференция

на БРП. След техните отзиви нашата членска маса се увеличи неколкократно. Много хора искат да се запишат в Родната Партия, където техният глас може да бъде чул, да направят предложения и да гласуват това, което им е на сърцето. На българския гражданин му е омръзнало да го заблуждават, той иска да вземе дейно участие във всичко, което се решава в нашата държава. За жалост, политическите формации не му дават такава възможност. Има случаи, при които членове на други партии идват при нас, защото искат да бъдат изслушани.

Основното в програмата на БРП е изграждането на родови имения и родови селища на територията на Република България. С изграждането им се решават въпроси, които са от голямо значение за нашата Родина - значителното подобряване на екологичната ситуация и възстановяване на плодородието на почвите, осигуряването на качествено продоволствие на населението на страната, намаляване и в последствие изчезване на престъпността, наркоманията, проституцията. Ще се спре демографският срив - нормално е семейство, живеещо в родово имение, решило проблемите с жилището и прехраната, да иска да има повече деца. Родовите имения ще направят така, че младите българи няма да търсят реализация в чужбина, а ще останат в България. Вече има случаи на българи – емигранти, които искат да се върнат в своята родина и да живеят в родови имения.

През последните 16 години политиките в нашата страна обещаваха светло бъдеще, но хората живеят в недоимък! **Истината е, че БРП е единствената в страната, която предлага решение – Родово имение за всяко семейство. Това е възможност за реален изход от кризата и ясно очертан път за подобряване материалното**

състояние на населението – път, който не е свързан с безогледна експлоатация и замърсяване на Земята, а напротив, с подобряване екологичното състояние на планетата и в частност на България; път, който не само води до по-добро физическо съществуване на човека в условията на прекрасно собствено късче земя, но и осигурява пълно реализиране на умствения, творческия и духовния му потенциал.

В момента се работи по изграждането на първото селище, което ще се казва „Васил Левски“ и ще е в района на Сакар планина. Там ще живеят около 30 семейства върху участъци от над 10 декара тяхна собствена земя. В проект е изграждането и на второ селище в Странджа планина, което ще се казва „Христо Ботев“ и ще бъде малко по-голямо от първото.

В света има милиони хора, които живеят в условията, близки до тези в родовите имения, без да знаят това. И те не са откъснати от цивилизацията. Примери могат да се дадат с фермерите в САЩ, Австралия, Канада и Нова Зеландия, с хилядите екологични селища в Швейцария, Испания, Италия и Финландия. В Русия и Украйна в родовите селища хората ползват интернет, GSM, слушат радио и гледат телевизия, в някои от тях има изградени и хотели за гости, идващи да разгледат именията. В България също има хора, които живеят върху голяма площ земя с къща, те също са в родови имения. Единствената разлика е, че някои от тях още използват химикали за пръскане и химически торове, а в екоселищата няма да се прави това.

Нашата първа цел след регистрацията на БРП е да изградим структури във всички населени места на базата на вече съществуващите читателски клубове.

Освен това ще обясняваме на хората ползата от живота в родови селища и когато те се убедят в нашата правота, заедно да създадем една нова България, една хубава Райска градина.

УВОД В БИОДИНАМИЧНОТО ЗЕМЕДЕЛИЕ

Г. КАПФ

Биодинамичният метод за водене на селско стопанство е възникнал върху основата на съветите и инструкциите, които Рудолф Щайнер е дал на група фермери и зеленчукопроизводители в последните години от своя живот.

Д-р Щайнер (1861-1925) е известен като основател на «Антропософията» („човешка мъдрост” – от гръцки), философско направление, което разглежда духовната същност на човека и обкръжаващия го свят от научна гледна точка.

Такъв подход може да окаже съществена помощ в решаването на културните и икономическите проблеми, а също така в търсенето на отговор на фундаменталните въпроси на човешкия живот.

Тези фермери и зеленчукопроизводители, които след Първата световна война са се обърнали към д-р Щайнер, са си давали сметка за това, че тяхната продукция постепенно губи своето качество и хранителна ценност.

Дадените им съвети са се оформили в серия от осем лекции, прочетени от Щайнер през юли 1924 година в Кобервице (Силезия).

В продължение на следващите четиридесет години биодинамичният метод се използвал основно в страните, които притежават високо развита система за земеделие, такива като Англия, редица страни от Северозападна и Централна Европа и в

Северна Америка.

Но постепенно той се разпространява и в други райони.

Наименованието „биодинамичен” показва специфичните принципи, които се намират в основата на този метод.

Този термин е възникнал от две гръцки думи: „биос” – живот и „динамичен” – намиращ се в процес на движение, на изменение.

Работата с живи растения, които растат върху почва, пълна с живот, предполага въздействие, основно върху първичните процеси, които формират и поддържат живота, а не върху съставните тухлички от ма-

терия.

Растенията са тясно свързани със своята среда.

Разглежда се цялата съвкупност от природни явления, към която принадлежи и човекът, тъй като той е биологично същество.

В частност, човекът, както е известно, създава защита за своето тяло от горещината, студа и от други външни въздействия.

В своите физиологически функции той е почти независим от средата, но не съвсем напълно.

В неговия организъм съществуват ритми, които следват дневните,

месечните и другите природни ритми.

Неговите собствени ритми не винаги могат абсолютно да съвпадат с природните, но те възникват и продължават в същите времеви граници.

Животните, особено дивите, зависят в много по-голяма степен от средата на живеене.

Екологичните изследвания дават достатъчно много интересни примери за тази зависимост.

И накрая растенията – тяхното прорастане, растеж, узряване и даване на плод като цяло зависят от земните и космическите фактори, което е еднакво

вярно, както по отношение на отделното растение, така и към тяхното общество.

Тези фактори включват в себе си почвата, атмосферата, обществото на взаимно неоходимите пълзящи и летящи насекоми, птици, червеи, гризачи и т.н.

Тук се отнасят също така светлината, топлината и различните форми на космическа радиация.

Освен това всяко растение взаимодейства с други растения от същия или от други видове, които растат наоколо.

В природата, която не е докосната от човека,

всеки участък земя създава свое собствено специфично растително общество.

Какви растения и в какъв брой ще влизат в него, зависи от целия комплекс фактори на растежа в дадената среда за живеене.

Макар че човек е ориентиран най-напред да отглежда тези растения, които са му нужни за приложни, практични цели, все пак, надеждният метод за водене на фермерско и овощно стопанство трябва да започне с формирането на здравословна среда за живеене, ако ние искаме растенията добре да растат и да имат висока хранителна ценност.

Ето защо биодинамичният метод си поставя за цел да създаде овощна градина или ферма като единен организъм.

Известно е, че организъмът се състои от органи, всеки от които има специфична функция.

Ако един от тях е болел – другите също страдат.

Активността на един отделен орган трябва да се намира в оптимално отношение към активността на другите.

Тази концепция е напълно приложима към биодинамичната овощна градина или ферма.

Разбира се, трябва да се има предвид, че не е възможно пълното достигане на тази цел в големата част от случаите.

Но това не ни пречи да се опитваме да се приближим към нея колкото се може по-близо.

Арсенал на биодинамичните средства

Г. КАПФ

Съществува богат арсенал от биодинамични специфични средства.

Той включва създаването на продуктивна и балансирана почва и използването на добре подготвени торове (за това ще стане дума в следващия брой).

Използването на растения-спътници, на смесени насаждения и редуването на културите, влизат в числото на методите, използвани в биодинамичната практика, както и защитата на градината от изсушаващ или просто силен вятър с помощта на насаждането на дървета и храсти.

Много растения се развиват по-добре, ако мястото където растат е частично затворено, така че изпаряващата се влага остава на повърхността на почвата.

За тази цел се използват храсти, живи плетове, редуващи се насаждения от високи и ниски растения.

Балансирано растение

Обикновено не най-го-

лямото и не най-продуктивното растение от даден вид осигурява максималната хранителна ценност на реколтата, а така нареченото балансирано растение.

Ние бихме искали да обясним това понятие.

Растението расте сво-

бодно между небето и земята. Почвените фактори на растежа – водата и минералните елементи – осигуряват развитието на неговата маса.

Слънчевите фактори на растежа – светлината и топлината – обуславят оцветяването, приятния

аромат, дават зрялост на плодовете.

Важно е да не се надценяват почвените фактори и да се създават по-добри условия, за да се прояви действието на слънчевите, космическите фактори, от които много зависи качеството на плодовете.

Ние на-

р и ч а м е

растението балансирано, ако то е отгледано при балансираното влияние на двете групи от формиращите го сили – земните и космическите.

Този баланс не се явява постоянен, той постоянно се придвижва, променя се.

Така и трябва да бъде, тъй като става дума за жив организъм.

Основа – грижа за почвата

Действието на факторите, за които стана дума по-рано, зависи, освен всичко останало, от грижата за почвата, което включва нейната механична обработка и наторяване.

Целта на такава работа е да се формира продуктивна почва.

Отглеждането на продуктивна почва изисква минимални разходи на труд и в същото време такава почва дава максимална възвращаемост при достатъчно количество влага, слънчева светлина и наторяване.

Растенията, които растат върху продуктивна почва, страдат по-малко от неблагоприятните климатични условия.

Продуктивната почва – това е преди всичко „живата” почва.

Затова в биодинамичния метод основата цел за наторяването на земята е да се направи почвата жива.

Живата почва снабдя-

ва растението с всичко необходимо, при условие, разбира се, че органичното вещество се връща в почвата във вид на торове.

Заедно с това съживяването на почвата обхваща широк кръг въпроси и не се свежда само до внасянето на органични торове.

Както е казал д-р Пфаифър през 1956 година, това означава, ние да „връщаме в почвата балансирана система от функции. И изисква от нас да се отнасяме към почвата не като към смес от химични, минерални и органични компоненти, но и като към жива система. Затова ние говорим за живата почва, като включваме в това понятие и живота на микроорганизмите и условията, при които този живот може напълно да се развива и запазва”.

По такъв начин даденият подход не трябва да се смесва нито с обикновената концепция за химическите торове, нито с обикновената органична концепция.

От стр. 1

ЧУЖДИ БАЗИ И НАЦИОНАЛНИ ИНТЕРЕСИ

По-съществената част на Закона, се състои в неправилното тълкуване и превратното използване на понятието "пребиваване", което се съдържа в чл.84, т.11 на Конституцията на Република България. Там е записано, че Народното събрание "разрешава изпращането и използването на български въоръжени сили извън страната, както и пребиваването на чужди войски на територията на страната или преминаването им през нея". По смисъла на тази конституционна разпоредба, преминаването и пребиваването са два етапа на единен процес, при който пребиваването се налага било за почивка, било за попълване с припаси или по други причини. На нашите законотворци обаче, е било нужно да отделят пребиваването от този процес, за да му възложат функция на военна база. Така, в единния процес на преминаване, **вместо пребиваване**, те включват неговия синоним "разполагане". За тази цел дефинират понятието преминаване като "транзитен преход" (чл.5, ал.1), а след това в ал.2 записват още, че "транзитният" преход включва и обичайно необходимите за преминаването **разполагане** и използване, както и използване на инфраструктура, стоки и услуги, без да има за цел пребиваване на територията на Република България". И така се стига до появата на чл.6, който гласи "Пребиваването на съюзническите и (или) на чуждите въоръжени сили на територията на Република България е фактическото им разполагане на територията на страната за срока и при условията, съгласно решението на компетентния орган по чл.10, както и използването на инфраструктура, стоки и услуги, необходими за неговото осъществяване. Повече от очевидно е, че всички тези словесни игри се правят, за да се легализира по законодателен път правото на Народното събрание да разрешава установяването на чужди военни бази на българска територия. От направения анализ обаче, следва недвусмислено да се направи изводът, че този Закон е **противоконституционен** с всичките му правни последици. **Следователно, българската Конституция не оправомощава Народното събрание да разрешава настаняването на чужди военни бази на наша територия**, а от там - и да делегира такива права на Министерския съвет и на Министъра на отбраната, както това е записано в членове 10, 11, 12 и 13 на разглеждания закон. Особено впечатление прави въпросът за безвъзмездната поддръжка, която страната ни трябва да оказва на преминаващите и разполагащите се на българска територия чужди войски. Досущ, както се постъпва с една васална държава.

Клаузите на този закон са основа за предоставяне на българска територия за чужди, по-точно - американски военни бази. Това, че САЩ така неудържимо се стремят да имат свои бази в изнесени напред към Близкия изток, към Русия и към Централна Азия региони, се дължи на тяхната амбиция да се утвърдят като световен хегемон. За достигане на тяхната цел обаче, страната ни може да се превърне в пепел и дим. Разбират ли го всичко това нашите управници и съзнават ли каква тежка отговорност поемат за своето лекове-рие?

С установяването на американски военни бази на наша територия се нарушават устоите на международното право, на принципите и нормите, залегнали в Устава на ООН и имащи за цел да обезпечат международния мир и сигурност.

Накрая - след като Народното събрание не е оправомощено да предоставя българска територия за чужди военни бази, независимо от това как ще бъдат те назовавани, тази дейност е в компетенцията на носителя на държавния суверенитет - българския народ, която той може да осъществи единствено чрез провеждането на всенароден референдум. Това е решението на проблема. Така, че борбата продължава.

28 април 2006 г.

ДЕКЛАРАЦИЯ ОТ СОФИЯ, ИЗЛЪЧЕНА НА ПРЕСКОНФЕРЕНЦИЯ В БТА

ДО ВСИЧКИ БЪЛГАРИ ПО СВЕТА, ДО ВСИЧКИ, КОИТО СЕ ЧУВСТВАТ
БЪЛГАРСКИ ГРАЖДАНИ, ДО ВСИЧКИ ГРАЖДАНИ НА ЕВРОПА!

ГОСПОДИ, СПАСИ НАРОДА СИ!

ДЕКЛАРАЦИЯ ЗА МИР НА ПЛАНЕТАТА

Копие:

ДО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ
ДО ВСИЧКИ МЕДИИ, ДО ВСИЧКИ ЖУРНАЛИСТИ ПО СВЕТА
ДО БЪЛГАРСКОТО ПРАВИТЕЛСТВО
ДО ПРЕМИЕРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ДО ПРЕЗИДЕНТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА!

Днес, 28 април 2006 година, се обръщаме към всички българи по света.

Ние излъчваме днес нашия протест срещу Силовия подход, с който се действа от страна на днешното правителство, имайки предвид най-вече вчерашните действия с пресилено надутите, никому ненужни изключителни мерки за сигурност. Ние сме против разполагането на военни бази в България, против сключването на сегашния **продажен договор, без да има всенародно допитване - референдум**.

Ние сме за Европа на Мира и Хармонията, а не за Европа, намираща се под контрол на НАТО. Американски войници и военни бази не бива да се допускат върху свещената българска земя. Това би било предателството към Българския дух, което трудно ще бъде изтрито във времето. България и в частност София трябва да се превърнат в оазис на Мира и миротворството, но не по пътя на военните бази, а по пътя на новите институции на ООН.

С оглед на новата епоха, в която навлизаме, с оглед на събитията, които чукат на вратата, ние заявяваме нашата воля за промени. Вслушайте се в гласа на народа! Българите искат промени. Българите търсят новия светъл ден, в който, както е казал Учителят и Мъдрецът:

"Слънцето вече грее, а Правдата строи нови пътища. Осиромашали са те за стария и грешен живот, отказали са се вече от всички заблуждения. Българите са тези, които трябва да предадат на другите народи новия модел на обществени отношения, модела на новата държавност."

В София ще бъде подписан окончателния договор за Мира на планетата ни. София ще бъде втори Йерусалим. Тук в София ще се премести и самата главна квартира на ООН.

България е духовен кредитор, духовен разпространител и разсадник на новите идеи и модели из целия свят. Нашите пророци и мъдrecи, духовни учители, са го предрекли всичко това.

Събудете се българи! Запазете България! Българския народ е приготвяван 5400 години. Той е пазен от Бога. За да може на днешното време да изпълни волята и задачата, която Бог му възлага. Идва време, когато цялата земя ще стане една голяма държава с едно общо управление, общ Парламент. Но преди това трябва да стане Европа на Европейски Съединени щати, с общ парламент и общи граници. Обаче за това военни бази не са нужни върху българска свещена земя! Българската земя трябва да служи за Просвета на Планетата, а не за военен полигон! Това е земята, която е родила богомилството, а самите богу-мили са разнесли просвета на Европа още преди 10 века.

Американските военни бази са нож в гърба на Европейския съюз, даже на самото НАТО, което би трябвало ако е цивилизовано, (а не просто куртоазни и лицемерни приказки а ла Калфин за нови стратегически действителности), да се **трансформира** в хуманитарна организация и така да приключи своята първоначална дейност. Реакцията на българския народ срещу настаняването на военни бази е справедлива. Разберете: Самото допускане на базите в България е предателство към духа на българския народ. **Ако въобще ще има допускане, то трябва да премине през референдум**. Правото на глас е свещено право за всеки народ и то трябва да се зачита от всички структури на властта върху тази Планета. Употребата на насилие в днешната ситуация, когато цялото човечество е петимно за мир, е крайно недопустимо. Структури като днешното НАТО са обречени от Духа на времето, ако продължават да разширяват битката си за зони на влияние върху Балканския полуостров и изобщо в тази част на света, най-вече върху България и Украйна. Очевиден е големият интерес към тези две страни!

Ние, долуподписаните заявяваме: Ще устояваме Каузата на Мира на планетата в името на Великите българи, положили живота си за свободата на тази страна, в името на великите идеали и духовни центрове, излъчвали цивилизационни импулси по света отук, от тази свещена земя България.

България трябва да се определи окончателно - за война или за мир ще ратува! България или ще влиза в цивилизования Европейския съюз, или ще бъде придатък на натовското лоби в Брюксел, което залязва закономерно. Време е да се избере нашия път на българи: Към старото или към новото ще вървим! **Време разделно за българите!** Какво ще правим с България - трябва ли да прегазим и разпродадем свещената земя, древните тракийски светилища; не трябва ли да се замислим на новото поколение българи, които са петимни за новите ценностни модели, които България е призвана да излъчи към света; трябва ли да препречваме пътя на туристическия поток и жаждата на културна Европа да се запознае с древните храмове и всичко това заради евтиния повод да предоставим територия на 4 американски военни бази, а самите те, нямачи нищо общо с цивилизационния път на Европа.

Всеки, който посегне на България, а тя между впрочем сега с военните бази ще стане и мишена, нека знае, че посегна на свещена земя. **Всички българи от всички точки на планетата, е време да си подадат ръка и да се обединят в името на Нова България**. България трябва да бъде балансир в новото време, между силите на Старото и силите на Новото, което идва. България е свързана с бъдещия мир на Планетата. Посланието, дадено във Фатима на 13 юли 1917 г. се сбъдва:

"Русия ще се обърне отново към Бога и ще намери Пътя към Бога чрез един малък народ с превратна съдба, за да има живота на Земята."

Да поемем съдбините на България в ръцете си! Да излъчим нови фигури в новия български парламент наесен! Всички будни и родолюбиви българи са призвани за това! Можем да коригираме направените досега погрешки, включително и допуснатото преди години нападение отук на Югославия, единствено чрез един бъдещ референдум. Всичко друго се оказва противоконституционно. Настъпи времето, когато трябва да започнем да действваме! Господи, спаси българския народ от чужди домогвания! Мир на Планетата!

Погниси: **БЪЛГАРСКА РОДНА ПАРТИЯ** – Атанас Панчев, Сергей Инджов
КУЛТУРНА АСОЦИАЦИЯ БЕИНСА ДУНО – Стефан Калайджиев
МЕЖДУНАРОДЕН СИМПОЗИУМ СЕДЕМ РИПСКИ ЕЗЕРА

ДВИЖЕНИЕ ЗА МИР И НЕУТРАЛИТЕТ – Контраадмирал Дичо Узунев, Христо Тепавичаров
Николай Кафтанджиев - общественик и изследовател на лечителя Петър Димков
Христо Танев – художник хералдик

БЪЛГАРСКИЯТ НАРОД НЕ СЕ НУЖДАЕ ОТ ВОЕННО АМЕРИКАНСКО ПРИСЪСТВИЕ, А ОТ НАРОДНИ РЕФЕРЕНДУМИ ПО НАЙ-ВАЖНИТЕ ВЪПРОСИ, СВЪРЗАНИ С НЕГОВОТО НАСТОЯЩЕ И БЪДЕЩЕ

В една от известните Андерсенови приказки се казва „Царят е гол“. Ако погледнем в очите на обикновените хора от света, ще видим нещо подобно относно ролята, която играе американският империализъм, макар да се кичи с „дрехи“, наречени „демокрация“ и „борба срещу тероризма“. Истината за този империализъм е, че той

обслужва по най-античовечен начин интересите на едни от най-богатите хора на света, впрочем хора със заслепени очи от блясъка на златото, защото със своите действия те водят света към погубел, а това значи и себе си, и своите деца и внуци.

Независимо от този факт, управляващите в България се съгласяват

да има военно американско присъствие в страната ни. Това е едновременно престъпление от морална гледна точка и в същото време можем да станем, като страна съюзник на САЩ, мишена на техните противници, които като лавина нарастват и стават все по-агресивни.

Като изхождам от тези факти и много дру-

ги, стигам до извода, че българският народ трябва да каже „Не!“ на това присъствие чрез народен референдум. И че трябва да се проведат още няколко такива референдуми, свързани с най-важните въпроси от настоящето и бъдещето на България.

Така българският народ ще определи чрез тях най-важното за него

понастоящем и в обозримото бъдеще. Бъдещите правителства ще трябва да се съобразяват с тези референдуми съгласно повелята още от римско време „ГЛАС НАРОДЕН, ГЛАС БОЖИ“.

**Николай
КАФТАНДЖИЕВ,
Гражданин на Република България**

София, 28.04.2006 г.

П.П. Едно от най-аргументираните проучвания за света днес и ролята на американския империализъм е на видния германски политик Хелмут Шмит – „СИЛИТЕ НА БЪДЕЩЕТО“. Превод от немски, София, „Медиа тема“, 2006г. 239 стр.

“ЦАР ПЕТЪР” - ПАРОЛА ЗА БЪЛГАРСКА ДЪРЖАВНОСТ

От стр. 1

Предварително съм длъжен да припомня, че според езика на “говорещата азбука на прабългарите”, самото наименование България съдържа в себе си езиковия код на понятието “държава” – **БЪЛЪ ГРЪ** - огромна (велика) земя - отразяващо разбирането на азите - прабългари за “териториалната държава”, темен безспорен общочовешки принос. Чрез високоорганизираните териториални държави и общия държавен генеративен език **ЪЗЪЕР**, азите - прабългари разпространяват по света духовни и материални културни достижения, като ги правят достъпно достояние за цялото население от държавата. Териториалните държави са принудени да водят непрестанна битка с империята на гигантските градове - метрополиси, които се обявяват за господари на света, стремейки се да заграбят всички световни богатства само за себе си, считайки околните племена и народи за по-низша категория население.

Първият възстановител на българска държава, за когото има сведения, е възпитаният и покръстен в Константинопол кан Кубрат от прабългарския род Дуло, който през първата половина на VII век оглавява приазовска Велика България, въздигната на мястото на “Старата Велика България”, според известията на средновековните хроники. В предишни публикации показах, че огромната държава Велика България е била административно разделена на шест федеративни региона, управлявани от канове също от рода Дуло, а Кубрат в качеството си на старши (вехти) кан или вихтун - **БЪГЪО ТЪНЪ** - по-голям господар - е стоял начело на първата област, намираща се в северна посока (също според някои изследователи, прабългарите считат северната посока за главна, лицева, горна) - **ЧЪ РЪЮКЪ** - първи окръг (регион) - област известна от среднове-

ковни извори като “Черна България”. Произходът на името Кубрат или както е в някои извори Кроват, би могъл да се потърси в прабългарския израз **ЧЪРЪ БЪТЪ** - цар (първенец, вожд), бате (по-голям мъж) - достигнало да нас като “Цар Бат(е)” и “чорбаджия”, название за вожд напълно естествено за предкнижовните прабългарски именного-говорни традиции, например кан Аспарух е наречен на югозападния, пети регион от Велика България, който той управлява - **ШЪБЪ РЪЮКЪ** - пети окръг, от този период с широка известност се ползва името на кан Бат Баян, който стои начело на втория регион, от дясната страна на вихтуна, областта - **ЙОНЪ РЪЮКЪ** - втора област. **Ето как, още в далеч-**

ния седми век, кан Кубрат (Кроват, ЧЪРЪ БЪТЪ) с днешно звучение Цар Бат(е), възкресява голяма българска държава, която не само, че не загива под ударите на страшните хазари, но дава начало на други държавни образувания в различни посоки на света, някои наречени също България, като Волжко-Камска България и Кавказка Балкария. Кан Аспарух (680-700 г.) (според всебългарския летописен сборник “Джагфар Тарихи”, кан Аспарух носи също и прозвището Батай) пренася една от тези български държави отсам Дунава през 681 г., която е предшественик на днешна България.

Три чутовно епични въстания организират

българите, за да отвърлят византийския гнет и да освободят поробеното си отечество след падане на Дунавска България под ромейска власт през 1018 г. Последното въстание през 1185 г. завършва с успех, като в резултат се установява Второто българско царство, голяма средновековна държава, достоен приемник на величието и могъществото на българските канове и царе от Първото царство. Сравнително слаба известност днес има фактът, че и тримата царе провъзгласени от българите по време на трите освободителни въстания, получават царското име Петър. Въстаническият предводител Делян е провъзгласен за цар Петър II (1040-1041 г.), правнукът на цар Самуил (-1014 г.),

сръбският княз Константин Бодин приема царското име Петър III (1072 г.), а Теодор, по-големият брат на цар Асен I (1190-1195 г.) и цар Калоян (1196-1207 г.), също е коронясан като Петър IV (1186-1197 г.) при възстановяване на независимата българска държава. Едва ли упоритото желание на българите, възстановителят на държавата да се казва непременно цар Петър е било случайно явление. Обяснения от рода, че царят - светец Петър I (927-970 г.) бил царувал най-дълго време или пък смехотворното, че едва ли не, бил любим български цар на византийците (как няма да е любим на византийците, когато по негово време започва всеобхватен разпад на българската държава, който те съ-

нателно подклаждат и не пропускат да се възползват от упадъка на България, за да унищожат българската държава, въпреки обявените преди това силни братски християнски чувства към българите), съвсем не дават убедителен отговор. Няма нито един византийски император с име Петър. А истината може да бъде съвсем очевидна. Най-разпространеното битово-народно звучение на еврейско-християнското име Петър при българите знаем, че е Петьо. Тогава неофициалното простонародно име за Цар Петър ще бъде Цар Петьо, а това си е съвсем като на прабългарски **ЧЪРЪ БЪТЪ** - Цар Бат(е)/Цар Батъ, Кроват, чорбаджия/.

Очевидно за древните и средновековни българи, Цар Петър - Цар Бат(е) е онази харизматично предопределена личност, онзи митологичен водач на всички българи, който единствен е в състояние да доведе до победен край войната с жестокия имперски поборител и да освободи България. Изборът на въстанически цар със сакралното име Цар Петър е трябвало да въздейства най-дълбоко върху народното самосъзнание и максимално да мотивира българите желание за борба срещу враговете. Освен това, въстаниците са целели да демонстрират пълна ценностна приемственост на освободителното движение от великото наследство на предишните могъщи и “известни по целия свят” български държави. “Цар Петър” е звучало като синонова клетва в най-светите символни знаци на българската гордост и достойнство. Именно в това се състои дълбокият български корен, в народната свая за общобългарска историческа и духовна принадлежност. И досега българите успяват да се спасят от всички връхлетели ги бедни и да оцелеят през хилядолетията.

За чужденеца княз **Александър I Батенберг** (1879-1886 г.), първият български монарх на освободена България след петвековно турско робство, смятам, че единствено провидението има пръст в името Батенберг. Но знае ли човек...

ГОВОРЕЩА АЗБУКА НА ПРАБЪЛГАРИТЕ

ПРОИЗНАСЯНЕ	ЗНАЧЕНИЕ	ИЗПИСВАНЕ
1. Ъ	- тоз, онзи, е, да	1
2. Зъ	- огън, огнище, пек, топлина, светлина	⚡ ⚡ ⚡ ⚡
3. Бъ	- голям, по-възрастен, зрял, по-стар, по-, повече	б б б
4. У	- ухо, звук, чувам, тясно	у у
5. Къ	- женско, гънка, поражда, утроба, кълн, до	с v
6. Ръ	- много, пръст на ръката, тръстика, 4 - чифт	+ x
7. Чъ	- нос, образ, лице, глава, режа, част, 1 - число, мирис, стърчи	1 1 1 1 1 1
8. Йо	- очи, течност, вода, 2 - число	" ∞ φ τ
9. Тъ	- мъж, мъжко, баща, прави, носи, допринася, отделя, обособява, обособена част-територия, посочва, вътрешен, 3 - число	γ τ
10. А	- без, липсва, няма, свършва, спира	Λ Λ Λ
11. БРъ	- клон, листа, платно, парцал	β β β
12. И	- оставя, следа, резултат, външен, хвърля	ε ε
13. КРъ	- крак, свивам, крача, ходя, карам, крив	> < K
14. Шъ	- ръка - длан, 5 - число	ш ш
15. Е	- вик, крясък, гърло	н н н
16. Дъ	- зъб, черупка, бял, плоча, острие, дъвча	Δ
17. Ер	- листо, език	Р Б Д
18. Гъ	- дърво, растение, расте, изправен	γ
19. О	- месо, плът	♀
20. Лъ	- гръд, майка, извор, род, зърно, семка, дълъг, височина, планина	Λ
21. Мъ	- собствен, има, притежава, мой, негов, прилича	Δ Δ
22. Нъ	- уста, ям, отвор, отваря, дава, на - дава, нов	o
23. Ю	- покрив, покритие, крило, защита, гръб	т ъ м
24. Ор	- камък, скала	◇
25. ТРъ	- търка, търкаля, стръмен, въртя	o o
26. ГРъ	- земя	- + o
27. Аъ	- малък, ситен, дребен	ρ ρ ρ
28. МРъ	- мърдам, мръщя се	~ ≈
29. АЙ	- небе, най-, най-висш, време	* * *
30. Я	- смях, смее се	я я

В един от най-будните и стопански развити български градове през Възраждането – Свищов, на 1 януари 1863 година е роден един велик поет и писател – Алеко Константинов.

Той произхожда от заможно семейство. Баща му е горд и образован гражданин, владее няколко езика – български, турски, гръцки, румънски и италиански, които били необходими на всеки стопански деятел в Отоманската империя. Обичал да разказва за своите пътувания в чужбина на малкия си син. Осмивайки някои недостатъци на българина при пътуванията му до Австрия, Унгария и Влашко с търговски цели, оставил трайни следи във впечатлителната и нежна душа на бъдещия автор на „Бай Ганьо“. Майката също е от заможно семейство. Тя е свенлива и мечтателна жена.

Основното си образование Алеко Константинов получава в родния град, след което постъпва в прочутото Габровско класно училище. Там учениците се възпитават в духа на националното пробуждане и на безкористната служба на род и Родина.

Революционният кипез през 1876 година обхваща и Габрово. Председателят на тайния революционен комитет в града и училищен настоятел Цанко Дюстабанов, държи речи пред учениците, в които

ЩАСТЛИВ ЛИ Е ЩАСТЛИВЕЦЪТ?

изтъква целта на въстанието и ги приканва да вземат участие в него. През това време Алеко пише първите си стихове – всичките изгубени.

Прибирайки се в Свищов става свидетел на великия ден на Освобождението. В нощта срещу 15 юни 1877 година руските войски преминават Дунава при Свищов, за да започнат великата епопея на Освободителната война.

Още 15 годишен Алеко е назначен за писар в губернаторството в родния си град. Губернатор е Найдено Геров, а негови помощници са Иван Вазов и Никола Живков.

По-късно Алеко заминава за Русия, в черноморския град Николаев в прочутия Южнославянски пансион. Там са учили редица български младежи, играли важна роля в нашия културен и обществен живот: революционерите П. Волов и Ат. Узунов, писателите В. Друмев и Г. Стаматов и други бъдещи обществени дейци или професори в Софийското висше училище.

Алеко предварително полага изпитите за седми клас и завършва предсрочно, след което е вече студент по право в Новорусийския университет в Одеса. Освободен от строга патриархалност на бащиния дом и казармената изолация на пансиона, жадно поглъща пестрот разнообразие на живота по пристанището, булевардите, театрите. По цели нощи с колеги българи разискват за политическото положение в свободното Отечество.

Когато става съединението на Княжеството с Източна Румелия и избухва Сръбско-българската война, Алеко пристига в София с диплом за завършено юридическо образование. България е бедна по оно-

ва време на образовани младежи и такива, завърнали се като Алеко, за да служат на народа си, имали чудното щастие да бъдат посрещани с радост и назначавани веднага на отговорни държавни постове. Едва 22-годишен Алеко полага клетва и встъпва в длъжност член на Софийския окръжен съд. На следващата година е повишен в прокурор при същия съд, а по-късно е вече помощник прокурор при Софийския апелативен съд. Наистина рядко щастие – извою-

вано с много труд и старание. След смъртта на родителите и двете си сестри, сломен от жестоката съдба на семейството, уволнен, без средства за препитание, Алеко Константинов запазва все пак бодър дух и вяра в доброто бъдеще. Той има онова нравствено

мъжество, което му дава сила да потаява дълбоко личните си страдания и за другите да бъде Щастливец. Става адвокат и член на компанията „Весела България“, съставена главно от младежи с висше образование, бъдещи видни общественици. Няколко години по-късно, той използва приятелите си от тази компания за прототипове на положителните герои в „Бай Ганьо“, от чийто име се водят веселите разкази. Завърнал се от световното изложение в

„Бай Ганьо убива автора си“

Париж, той създава първия туристически клуб „Урвич“. Няколко години по-късно е хрибър пътник, прекосявайки океана, на път за Колумбовото изложение в Чикаго. След завръщането си от Америка, страстта му към пътуване се засилва и започва да крои планове как да обиколи света

пешком. Поставя началото на организираното туристическо движение у нас. Става член на юбилейния комитет за честване на Иван Вазов. По това време участва активно в дейността на Софийското македонско дружество. Вторият македонски конгрес го избира във Върховния комитет. Алеко Константинов се кандидатира за народен представител в родния си град. При корумпираните политически нрави в България некаленият в действителността, в живота младеж не може да очаква успехи. Пропаднал в изборите, той застава на друга трибуна, много по-видна, много по-авторитетна, която му позволява да влияе на общественото мнение в цяла България. Така той започва бляскавата поредица на своите фейлетони. Алеко не засяга истински благородния и прост народ, към него той таи дълбоко в душата си почит и синовна обич.

По-късно Алеко Константинов е назначен за юрисконсулт на Софийската община. На 7 май 1897 г. отива в Пловдив като адвокат да проучи едно дело. След като си свършил работата, на 11 май – деня на Кирил и Методий, заедно с адвоката и виден деец на Демократическата партия М. Такев пътува до Пещера. На връщане към Пазарджик, близо до с. Радилково, въоръжена засада има за цел да стреля срещу файтона, за да убие Такев. Но за жалост Алеко този път е седнал от лявата страна, а не както винаги отдясно.

Файтонът трополи, конете прхтят. Алеко е усмихнат. „Колко са добри хората! Как омайно трепкат звездите от това тихо небе“. Сега вече той е истински Щастливец.

Изведнъж над утихналото поле екват гърмежи.

Сърцето на Щастливеца спира преди да изчезне усмивката от вдъхновеното му лице.

Подплашените коне бягат в бесен бяг и отнасят в Пазарджик мъртвото тяло на Алеко Константинов.

Смъртта на любимия писател внася покруса в цяла прогресивна България. С некролози, статии и стихотворения посветени на непрежалимия Щастливец излизат почти всички вестници.

Погребват го на Софийското гробище.

На онова злокобно място, където го убиват, сивее остарял паметник, на който пише: „Пътниче! Предай на грядущето поколение, че тук падна убит от наемни убийци поетът – писател Алеко Константинов на 11 май 1897 година“

При този паметник, всяка година в деня на Алековата смърт се събират стотици младежи, членове на разни планинарски клубове и други почитатели, които той научи да обичат България, природата, човека.

Щастлив ли е бил Щастливецът и ако сега е жив, ще бъде ли щастлив? Да! Произведенията на Алеко Константинов и преди всичко „невероятните разкази за един съвременен българин“ оказват огромно въздействие върху обществения морал, върху възпитанието на редица поколения чак до наше време. Той има щастливата съдба да създаде свой жанр – фейлетона и пътеписа, той бе честит да види своя Бай Ганьо излязъл от книгата и заживял свой самостоятелен живот. Няма у нас друг литературен тип, който толкова дълго и така осезаемо да присъства в нашия живот, способен за най-невероятни превъзвещения, устойчив и същевременно непрекъснато изменящ се.

Екатерина СТАЕВА, Велинград

Никола ГИГОВ

В песни и легенди влиза

Прочу се Дельо с юначество си, със защитата на бедните. Отбранява българи-християни, защитава българи-мохамедани и помага на бедните турци. Налита само на изедници. Налита на даалии, кърджалии, татари, башибозук и връз редовен аскер, дошъл да насилва.

По събори и погрелки народът взе да го възпява.

Прочу се и с това, че от коначите на агите изнася тайно оръжие за раите и го крие в гората. Намислил е чети да прави. Избира си скривалища, определя явки, чертае десетници и стотници. Готви се цял живот да живее като бездомен, но свободен човек.

В дълбоките и глухи гори учеше бѣдните си четници как да стрелят и да водят бой. И заедно пееха песни:

Свирицим вървят и песни пеят.

Хем песни пеят, хем с пушки пукат.

Колко наблизат по еце рукат,

Това са родопските пътеки на Момчил юнак, завардени сега от Дельо войвода.

От гавазин Дельо стана хайдутин. Стана и войво-

КОСМОС ОТ МЪКА И ПЕСЕН

да. И събра 300 юнака до себе си - Родопа да брани.

Страшилището Дельо

Кюрд ага не можа да пречупи Дельо. Алемин ага не можа да навие на Дельо и да го зароби. Не можаха да го покорят и беловидовските аяни - български дъонмета, слуги на Османската империя.

Слуховете за Дельо и неговите битки достигнаха чак до Султана. Той наре-

ди:

- Изпатете аскер от моите гвардейци. Да идат в Беловидово. Сменете всички стари чиновници там - некадърни са щом не могат да се справят с един Дельо. Отрежете главата му и ми я донесете за армаган.

Започна нов гонез на християните. Но и Дельовата чета върхлиташе връз насилниците. Две навити светкавици, които се срещат по баирите и се носи тътен.

Дойде аскер от гвардейци в Беловидово. На мястото на старите аги, бейове и чиновници туриха още по-люти. Пропищя Родопа от данъци, тъмници и гробове. Но Дельо улови най-стръвния бирник, дето турчеше младо и старо и грабеше до кокал. Отсече му главата без гък, разсече го на части и ги окачи по клоните на главните кръстопътища.

Армаган за султана! Щом ни измъкват децата, щом избивате и влачите деца и старци, щом ни грабите и турчите - армаган се полага.

И Дельо премина отвъд

риската и отвъд лудостта. Заложил своята глава и знаеше, че един ден и тя ще е набучена на кол. Но в сърцето му светеше една дума: Гюлсюме! Защо потурчиха това каматно българско момиче? Защо му го отнемат, защо го почерниха? За кого ще я оженят и чии ще са нейните деца!?

Чудно: в най-лютата му ярост на устата му никнеха песни. Мъката го издигаше до небеса:

Гюлче ле, Гюлче, момиче,

оти на хоро не дойде?

Хоро бе грозно без тебе

каино солдатин без байряк.

Какъв хубав глас имаше Дельо - плътен, силен, мощен, свещите гаснат щом запееше. И като че ли небето се отваря пред неговия глас. Ако не беше робството, той щеше да стане певец. За обич е роден той, а не за омраза.

Най-нежната китка

Една вечер Дельо слезе от гората, скри се в сянката на голямо, клонато дърво край Голямата река на Беловидово и зачака Гюлсюме. Той й знаеше пътеките - ще мине по мостчето, за да пресече реката и да влезе у дома си. А до мът й е все зарезан, и прозорците - с пармаци.

Дочу Дельо, че синовете на бейове пращали годезари при Гюлсюме, а един й обещал в злато да я облече, ако се ожени за него.

Ето сянката й - Гюлсюме се зададе край реката: върви леко, плахо и тъмнее като сянка. Само бялата кърпа се мярка над черното фередже.

- Гюлче! - прошепна, приближи, хвана я за ръката и я придърпа в сенчестото. Тя го позна и извика:

- Дельо! - заплака - Откога не сме се видвали!?

Обгърнаха се с очи.

Тъмни и силни зеници и цялото небе в тях.

- Защо пак плачеш, Гюлче. Ето - двама сме.

- Не плача. Сълзите сами си вървят.

- Но защо?

- Цял живот няма да облека мамината руба (везани родопски дрехи). Няма да разтворя чеиза, няма да боядисвам великденски яйца, няма да запя сватбени песни - ще скитам като сянка дордето се стопя.

Той я погали с едра длан. Това гюлче е замесено от бяло мляко, черна нощ и ухание на мащерка. Очите й светулка като черен невен, от мед са устниците й и снажката й тръпне като осика.

Хвана я с две ръце за главата, погали я по коса-

та, вдигна брадичката й към лицето си и тя го стрелна със светулкачи очи.

Целуна я нежно, леко и просто.

- Гюлче, аз те обичам!

- И аз, Дельо! - отвърна импулсивно тя, доближи повече до него и въздъхна - Варди се, Дельо, ищат да те убият.

Край реката се чу говор. Зададох се мярка над черното фередже. Гюлсюме се изтръгна от прегръдките му и пое като сянка край реката. Прекоси по мостчето, обърна се и му се стори, че му махна с ръка.

Отиде си от очите му най-нежната китка на Родопа. Дельо се прикри в по-мрачната сянка додето преминат людето. Какво ли ще стане с Гюлсюме? Къде ще отиде любовта им?

Дървото прошумоля, запя и звезди накачаха в короната му. Тая любов сякаш стана влюбен вятър, та се понесе през баири и векове, за да се прероди в бъдна песен:

Ясно е слънце грейнало, грейнало и е огрело, грейнало и е огрело нашено село Старцево.

Не ми е слънце грейнало, най-ми момине светеха, най-ми момине светеха - на слънце сянка прабева.

Ще я пеят някога. Но няма да знаят как се е родила.

Лао Цзюн казва: От най-древни времена мъдреците са се стремили да вършат добро, дори и в най-незначителните дреболии. Не оставяли непоправена дори и най-малката грешка.

Ако постъпваш по такъв начин, може да се каже, че ти приемаш лекарство.

Съществуват сто вида такива лекарства:

1. Да спазваш ритуала в движението и покоя - това е лекарство.

2. Податливост на тялото и доброта в сърцето - това е лекарство.

3. Широта на поведението и доброта в сърцето - това е лекарство.

4. Да спазваш мярка във всичко - това е лекарство.

5. Да откажеш изгодата, заради чувство за дълг - това е лекарство.

6. Да не взимаш повече, отколкото ти се полага - това е лекарство.

7. Да се стремиш към морална сила, отхвърляйки плътските съблазни - това е лекарство.

8. Да избавиш от желанието сърцето си - това е лекарство.

9. Въпреки неприязънта, да проявяваш любов - това е лекарство.

10. Да се стремиш към разумно използване на всичко - това е лекарство.

11. Да желаеш щастие за хората - това е лекарство.

12. Да спасяваш в беда и да помагаш в трудности - това е лекарство.

13. Да превъзпитаваш глупавите и наивните - това е лекарство.

14. Да призоваваш за промяна склонните към доброто - това е лекарство.

15. Да предпазваш и увещаваш младите и незрелите - това е лекарство.

Възхвала на стотите лекарства

16. Да наставляваш и просвещаваш заблудените и грешните - това е лекарство.

17. Да помагаш на старите и немощните - това е лекарство.

18. Да използваш силата си, за да помагаш на хората - това е лекарство.

19. Да съчувстваш на изоставените и да съжаляваш самотните - това е лекарство.

20. Да бъдеш милостив към бедните и да помагаш на просещите подаяние - това е лекарство.

21. Заемайки високо положение, да служиш на плебеите - това е лекарство.

22. Да бъдеш скромнен и отстъпчив в словата си - това е лекарство.

23. Към по-младшите по ранг да се отнасяш с почит и уважение - това е лекарство.

24. Да не изискваш връщане на стари дългове - това е лекарство.

25. Да бъдеш способен на истинско съчувствие - това е лекарство.

26. Да бъдеш правдив в словата си и да запазваш искреността и доверието си - това е лекарство.

27. Да се стремиш към прямота и да избягваш шикалкавене - това е лекарство.

28. Да не спориш кой е прав и кой виновен - това е лекарство.

29. Да не реагираш грубо, сблъсквайки се с агресия - това е лекарство.

30. Да не таиш злоба, претърпявайки обида - това е лекарство.

31. Да избягваш злото и да се стремиш към доброто - това е лекарство.

32. Да се откажеш от най-доброто и да вземеш най-лошото - това е лекарство.

33. Да се откажеш от най-голямото и да вземеш най-малкото - това е лекарство.

34. Да погледнеш критично на себе си при среща с мъдрец - това е лекарство.

35. Да не се изтъкваш, поставяйки се на показ - това е лекарство.

36. Да избираш за себе си най-трудното, отказвайки се от заслуги - това е лекарство.

37. Да не самоизтъкваш добродетелите си - това е лекарство.

38. Да не премълчаваш заслугите на другите - това е лекарство.

39. Да не се оплакваш от трудности - това е лекарство.

40. Да прикриеш тайното зло - това е лекарство.

41. Да бъдеш богат и да даваш на бедните - това е лекарство.

42. Да напредваш и да се възвисяваш, контролирайки себе си - това е лекарство.

43. Да си беден и да не досаждаш на другите - това е лекарство.

44. Да не преувеличаваш ролята си - това е лекарство.

45. Да се отнасяш добре към чуждите успехи - това е лекарство.

46. Да не таиш корист - това е лекарство.

47. Да съзерцаваш себе си и при получаване и при загуба - това е лекарство.

48. Да твориш милосърдие с тайна добродетел - това е лекарство.

49. Да не ругаеш и да не обиждаш никое живо същество - това е лекарство.

50. Да не обсъждаш другите хора - това е лекарство.

51. Благите слова и добрите речи - това е лекарство.

52. Да обвиняваш себе си за своите беди и болести - това е лекарство.

53. Да не се отклоняваш от трудностите - това е лекарство.

54. Да не се надяваш на награда, правейки добро - това е лекарство.

55. Да не ругаеш домашните животни - това е лекарство.

56. Да пожелаваш на хората изпълнение на желанията им - това е лекарство.

57. Да успокояваш сърцето си, стремейки се към манастир - това е лекарство.

58. Да успокояваш ума си и да постигаш спокойствие в сърцето си - това е лекарство.

59. Да не помниш старите злини - това е лекарство.

60. Да се избавиш от злото и да изправиш заблуденията си - това е лекарство.

61. Да се стремиш към промяна, вслушвайки се в съветите - това е лекарство.

62. Да не се намесваш в чужди дела - това е лекарство.

63. Да бъдеш сдържан при гняв и раздразнение - това е лекарство.

64. Да разсейваш мислите си - това е лекарство.

65. Да почиташ старците - това е лекарство.

66. Да се самонаблюдаваш критично, дори и зад затворена врата - това е лекарство.

67. Да възпитаваш в себе си синовна почителност - това е лекарство.

68. Да изкореняваш злото и да поощряваш доброто - това е лекарство.

69. Да бъдеш доволен от съдбата, спазвайки душевна чистота и честност - това е лекарство.

70. Да съхраняваш верността си, пома-

гайки на хората - това е лекарство.

71. Да помагаш по време на стихийни бедствия - това е лекарство.

72. Да се бориш с подозрителността си - това е лекарство.

73. Да бъдеш добър и приветлив към хората, бидейки в безметежност и покой - това е лекарство.

74. Да почиташ и уважаваш писанията на мъдреците - това е лекарство.

75. Да мислиш за божественото и да помниш Пътя - това е лекарство.

76. Да разпространяваш мъдрост - това е лекарство.

77. Да не обръщаш внимание на умората, вършейки важно дело - това е лекарство.

78. Да почиташ Небето и да уважаваш Земята - това е лекарство.

79. Да оказваш почит на трите светила - това е лекарство.

80. В отсъствие на стремежи да съхраняваш безметежността на покоя - това е лекарство.

81. Да бъдеш доброжелателен и сговорчив - това е лекарство.

82. Да не се стремиш да натрупаш богатство - това е лекарство.

83. Да не нарушаваш заповедите и забраните - това е лекарство.

84. Да притежаваш честност и безкористност - това е лекарство.

85. Да не жадуваш за богатства - това е лекарство.

86. Да ти е празна каруцата и да помогнеш на този, който е с багаж - това е лекарство.

87. Да критикуваш прямо, съхранявайки верността - това е лекарство.

88. Да се радваш на

това, че друг човек притежава Сила - това е лекарство.

89. Да споделиш от своето с несретниците - това е лекарство.

90. Да пренесеш тежестта на старика - това е лекарство.

91. Да се избавиш от емоциите - това е лекарство.

92. Да бъдеш добър в сърцето си - това е лекарство.

93. Да се стремиш да подбуждаш хората към доброта - това е лекарство.

94. Да бъдеш мило-сърден, имайки богатство - това е лекарство.

95. Ползвайки се от високото си положение, да правиш добри дела - това е лекарство.

96. Да се откажеш от привързаност - това е лекарство.

97. Да бъдеш отзивчив в мислите си - това е лекарство.

98. Да притежаваш вяра и доверчивост - това е лекарство.

99. Да бъдеш скромнен и отстъпчив - това е лекарство.

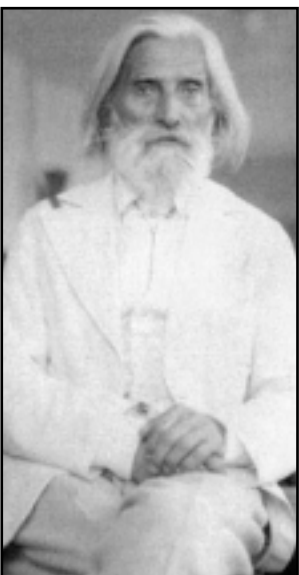
100. Да се избавиш от съмненията си - това е лекарство.

Лао Цзюн казва: Та, това са стотите лекарства. Нали болестта възниква у човека във връзка с грешките и греховете, които той извършва, без да осъзнава и да вижда причините. Те са в пиетието, храната, вятъра, студа, топлината и диханието Ци, които са непосредствените възбудители на болестта.

Ето защо човекът на мъдростта, дори и да пребивава в уединение и отшелничество, не се осмелява да върши неправда. Заемайки високо обществено положение, той не се стреми към изгода.

Ето защо нищо външно не му нанася вреда и нищо вътрешно не му причинява болести.

www.spiralata.net

Бейнса Дуно

Рецепти за природно лечение на Петър Дънов

ОТПАДНАЛОСТ

Ако сте физически или душевно отпаднали, лекът за това се крие в дъба. Отидете при някой стар дъб, който не е изгнил и опрете гърба си в него. Така ще стоите 5-10-15 минути или най-много половин час. Дъбът ще отнеме част от вашите дисхармонични енергии и вие ще се възстановите и ще си тръгнете здрави.

ОХЛУЗЕНА КОЖА

Няма по-добър лек за охлузената кожа от зехтина. Щом кожата ви се охлузи, намажете я с малко зехтин.

ОЧИ

1. За очите ягте леща.

2. Искате ли да усилите зрението си, излизайте навън след полунощ от 12 до 1 ч., когато небето е звездно, за да наблюдавате звездите. А също излизайте и по време на буря да наблюдавате светкавиците.

3. Друг метод да се засили зрението ви е да режете лук.

4. Ако очите ви се зачервяват често, всеки ден ягте по 100 г суrowo жито в продължение на 10 дни. И тук се препоръчва рязането на лук.

5. Използвайте и друг метод за усиляване на зрението - методът на концентрация в точка. Започнете от 1 минута и постепенно увеличавайте. Като правите упражнението, съзнанието ви трябва да бъде

съсредоточено.

6. Правете упражнения на очите си, за да отправите повече кръв към тях: Повдигнете очите си нагоре към небето, след това надолу към земята, после надясно и наляво наляво. Това упражнение ще изпълнявате, без да движите главата си, да става само от очите. Изобщо правилото е: когато искате да видите нещо, да не въртите главата си на една или на друга страна, а да движите само очите.

7. За добро зрение трябва да консумирате: за деца и юноши по 700-800 г чисто масло на месец, за възрастни - 400-500 г. Маслото да е прясно и да се държи на сухо и тъмно.

8. Ако очите ви са отслабнали, вглеждате се в жълти цветя.

ЗНАМЕНИТИ ВЕГЕТАРИАНЦИ

РУ МАКЛАНАХАН (Rue McLanahan) - американска актриса:

"Състраданието е основата на всичко позитивно, на всичко добро. Ако носиш силата на състраданието и когато си в магазина, и на масата за хранене, можеш да направиш живота си щастлив."

УИЛ КЕЛОГ (Will Callogue) - американски лекар, известен с методите си за здравословен живот:

"Как може да ядеш нещо с очи!"

АНДРЮ ЛИНЗИ (Andrew Linsey) - британски активист за правата на животните:

"Животните са Божии създания, а не човешка собственост, нито удобни вещи, нито ресурси, нито търговска стока. Те са ценни същества в Божия свят. Християните, които разбират ужаса на страданието от разпятието, са в удобна позиция да разберат трагедията на невинното страдание."

ЗЕЛЕНОТО ЗЛАТО НА БЪЛГАРИЯ

(Извадки от материали, публикувани по GEF-Проект за биологичното разнообразие на България)

ОПАЗВАНЕ НА ПРИРОДАТА В БЪЛГАРИЯ

Обичта към природата и живата връзка с нея е съществена черта от националния характер на българина. От древни времена народът ни населява земя с красива природа. Високи планини, безброй реки, минерални извори, езера, морски брегове, плодородни равнини, гъсти гори, несметно богатство от диви животни, птици и риби, разнообразие от растения, срещани в няколко природно-климатични зони. Това са предпостави, с които са закърмени и отрасли поколения наред.

Животът на българина е неразривно свързан с природата. Нито една от неговите дейности не минава без нея. Поминъкът само допреди петдесет години е изцяло зависим от това, което ражда земята. Празниците, народните песни и приказки, имената на децата – все са почерпани и свързани с природата. Няма български поет, художник или композитор, който да не се е вдъхновявал от образите, цветовете и великолепните метафори на природата.

Дори в края на динамичния XX век – век на индустриализация и невероятен технологичен напредък, българинът води съществуване, тясно свързано с природата. На много други места по земното кълбо родителите трудно могат да покажат на децата си дива трева, незасята от човешка ръка. В същото време повечето българчета прекарват ваканциите си сред природата. И докато в индустриалните държави много хора вече са забравили как млякото и яйцата се появяват в супермаркетите, то в почти всеки български дом има яйца от домашно отгледани кокошки. **Всичко това е толкова обикновена част от всекидневното ни, че често пъти пропускаме да го забележим и ценим.**

Неправилно и страшно е да се мисли, че бъдещето ни е в безогледното догонване на развитите държави. В това бързане сме готови да жертваме много, дори и земята си. Така рискуваме да ги "догоним" и в същипването на природата.

Има страни, които притежават залежи от злато и това е богатство. Има други страни, които нямат злато, но имат петрол – "черно злато", и това е богатство.

България няма в значим "мащаб" нито злато, нито петрол, но има уникална и съхранена природа и това също е богатство – "зелено злато". И докато златните и петролните залежи рано или късно се изчерпват или губят своето значение, то "зеленото злато" на България е практически неизчерпаемо.

Обща грижа, но и грижа на всеки един от нас, е да го съхранява и така то да бъде един от източниците на богатството и просперитета на страната.

Евдокия МАНЕВА, април 2000 г.

та. В по-голямата част на Европа почти няма оцелели естествени екосистеми. Малкото останали са незначителни по размери. В по-голямата част на Европа има само полуестествени екосистеми, експлоатирани широко и загубили естествените си черти.

Няма официална класация на страните в Европа по разнообразие на екосистемите, но ако се направи такава класация, България вероятно би била на първо място. През последните десетилетия много хора в България са склонни да смятат, че както някои сфери на икономическия и социалния живот, така и природата е в лошо състояние. Това, обаче, не е вярно. Истината е, че България е една от малкото държави в Европа със съхранена дива природа. Нашите и чуждестранните експерти са единодушни – **българската природа е уникална и до голяма степен съхранена.** Затова и

много страни от Европа и света са готови да подпомогнат нейното опазване.

И все пак остава дълг на всеки един от нас да даде своя принос за това.

БЪЛГАРСКАТА ПРИРОДА ВЪВ ФАКТИ

- В България са установени около 29 000 животински вида: 94 вида бозайници, 405 вида птици, 36 влечуги, 16 земноводни, 207 черноморски и сладководни риби, около 27 000 безгръбначни,

включително и насекомите.

- България е стратегически важен участък от миграционния път на всички птици, които гнездят между Полша и Урал и прелитат на юг през зимния сезон.

- У нас се срещат 16 вида птици, включени в списъка на глобално застрашените видове на Световния съюз за защита на природата (IUCN).

- У нас зимуват застрашени от изчезване птици като червеногушата гъска, малката белочела гъска и къдроглавият пеликан.

- Местността "Пода" в близост до Бургас е най-богатото на видове място в Европа. На този един квадратен километър са установени 269 вида пти-

ци!

- 36 от 38-те вида грабливи птици, описани в Европа, се срещат в България. В източните Родопи се намира едно от двете естествени убежища на тези птици на континента.

- Пещерната фауна на България, наред с тази на други балкански страни, е най-богатата на Зе-

площ на резервати със строг режим в Европа.

- 86% от цялата защитена територия в България са паркове и резервати, включени в Списъка на ООН на националните паркове и резервати.

- У нас е създаден първият в Европа закон, който забранява убиването на лешоядите – За-

мята.

- България е едно от най-важните в Европа местообитания на мечката, вълка, балканската дива коза.

- Българските гори покриват над 33 млн дка или 30% от повърхността на страната. От тях 67% имат местен произход.

- Висшите семенни растения у нас са 3 350 вида – повече от видовете в страни като Англия, Чехия и Полша.

- По бреговете на река Камчия, при вливането ѝ в Черно море, се намира последната лонгозна гора в Европа. Тук растат

конът за лова от 1887 г.

- "Витоша" е първият природен парк на Балканския полуостров, обявен през 1934 г.

- Българската Национална стратегия за опазване на биологичното разнообразие е първият по рода си документ, изготвен от страна от Централна и Източна Европа и е между първите в света. Тя е изработена през 1994 г.

- В национален парк "Централен Балкан" над Карлово се намира най-големият в Европа защитен масив от естествени стари букови гори в Европа.

- В национален парк "Централен Балкан" растат 20 вида растения, които не могат да се намерят никъде другаде по света.

- В национален парк "Рила" се издига най-високият връх на Балканския полуостров – Мусала. От Рила водят началото си най-пълноводните и най-дълги реки на полуострова – Марица, Искър, Места. Рила също е и най-значимото местообитание на планинската фауна в Европа.

- "Централен Рилски резерват" е най-големият на Балканския полуостров и един от най-големите Европейски резервати.

- В национален парк "Рила" се срещат осем растения, които не растат никъде другаде по света.

- До хижа Бъндерица в Пирин расте Байкушевата мура, връстница на Българската държава, на над 1300 години.

- В национален парк "Пирин" има над 2 000 вида растения.

- България е най-големият износител на лечебни растения в Европа и сред първите в света. През последните години страната ни изнася около 10-15 хил. тона сушени билки годишно.

ДЕКОРАТИВЕН РАЗСАДНИК „ЗЕЛЕНА ПРОЛЕТ“

Предлага разнообразна декоративна растителност за озеленяване на градини и дворове:

- листопадни и вечнозелени дървета и храсти;
- градински многогодишни цветя;
- растителност за водни площи;
- декоративни треви;
- увивни и катерливи растения.

Село Негован, общ.София (срещу карриерата)
Тел. 0888 930 228 ; 02 996 22 11(вечер)
e-mail: greensping@dir.bg

(Продължение
от миналия брой)

Трета част

През хилядолетията на Ведическата цивилизация между хората не е имало нито един побой, кражба, убийство или просто сбиване. Дори обидните думи отсъствали в езика. Нямащо и закони, наказващи за подобни деяния.

Законите никога не ще успеят да ни предпазят от злодеяния. Знанията и културата на ведите не допусkali конфликти във взаимоотношенията между хората. Сам прецени, Владимире, та нали всяко семейство, живеещо в своето имение, знаело, че ако се случи някаква неприятност с някой, дори страничен човек, на територията на имението или близо до него, даже и на края на селището да е, ще пострада цялото пространство.

Вселенската агресивна енергия ще повлияе на всичко, което живее и расте в него. Балансът на енергиите ще се промени. Енергията на агресията може да започне да расте, да се отрази на възрастните, на децата, и да създаде недъгаво потомство.

Обратно, ако пътникът, преминаващ през селото, остане с радостно чувство, пространството ще засияе с още по-голяма красота.

Освен това гостенинът не бил физически в състояние да изяде плода, ако самоволно го е откъснал или взел от земята в чужда градина.

Хората от Ведическата култура притежавали голяма чувствителност. Техният организъм веднага усещал различието във вкуса на самоволно откъснатия плод и поднесената от добра ръка. В съвременните магазини храната често няма нито мириса, нито вкуса на онзи първосъздаден продукт. Тя е бездушна, равнодушна към човека. Тя не е предана никому. Тя е продажна.

Ако съвременният човек можеше да опита, да сравни онази храна от Ведическия период с днешната, той не би могъл да се храни със сегашните продукти.

По онова време пришелецът не можел дори да си помисли, че може да вземе от чуждото, без да пита. Всеки предмет, дори и камъкът, съдържал информация в себе си и само семейството, което живееело в имението, знаело каква е тя.

Всяко имение от времето на Ведическата цивилизация било непристъпна крепост за злобата във всяко нейно проявление. И едновременно с това било майчина утроба за семейството. Никой не строял високи

ПЛАНЪТ, ПО КОЙТО СЕ УПРАВЛЯВА ЧОВЕЧЕСТВОТО ПОВЕЧЕ ОТ 6000 ГОДИНИ...

ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА ОТ Анастасия ЖИВОТ БЕЗ ГРАБЕЖИ И УБИЙСТВА

крепостни стени, територията на имението се обграждала с живия зелен стобор. И този жив плет, и всичко, което растяло зад него, предпазвали семейството от всякакви негативни изяви за човешкото тяло и душа.

Вече ти разказах, че рано са погребвали умрелите роднини само в градината или в горичката на собственото им имение.

Онези хора знаели - човешката душа е вечна, но и материалните тела не могат да изчезнат без следа. Всеки предмет, дори и този, който външно сякаш е бездушен, носи в себе си голяма вселенска информация.

В Божествената природа нищо не изчезва в нищото. Единствено променя своето състояние и плът.

Тогава не затваряли телата на умрелите с каменни плочи. И дори не отбелязвали местата, където са погребани. За велик паметник им служело пространството, сътворено от тяхната ръка и от душата им.

И бездушните вече тела, които променяли състоянието си, подхранвали със себе си дърветата, цветята и тревичките. А колко много обичало децата всичкото наоколо! Над онова пространство Духът на предците витаел,

той обичал и пазел децата.

Те се отнасяли с любов към пространството на своята родина. И мисълта им не създавала илюзия за свършек на живота. За Веда животът е безкраен.

Душата, която е отлетяла, ще прелети през всичките вселенски измерения, ще погостува в различни планове на битието и отново ще се въплъти в човешки образ.

Едно дете, като се събуди в родината си отново, ще се усмихне на градината. И цялото пространство ще му отвърне с усмивка. И слънчевият лъч, ветрецът, шумолейки с листата, цветята и далечната звезда с възторг ще въздъхнат: „Дете на Божественото битие, единни сме ние от теб въплътените.“

И днес все още се смятат за необясними молбите на възрастните хора, живеещи в чужбина: „Когато умра, ме погребете в моята родина.“ Те усещат интуитивно, че само родината им може да ги върне в тяхната райска градина на Земята. Чужбината откъсва душата им насила.

Хората се стремят да погребват своите тела в родина-

платат с ада, да се унижат, да ги поробят, да ги накарат да се примирят.

Гробищата приличат на... Наподобяват на отходните места, където хората изнасят излишните си вехтории. Душите на умрелите се мъчат над гробището, а живите се страхуват от него.

Сега си представи именията в онези времена. В тях са погребани телата на много поколения. Всяка тревичка се стреми да погали обитателите там, да бъде полезна за тялото на човека.

Ако някой дойде с агресивни намерения, изведнъж за него всичките растения и плодове в градината стават отровни. Затова у никого не се появявала дори мисъл да вземе нещо без разрешение. Невъзможно е имението да се завладее със сила. То не може да се купи за никакви пари. Кой ще поиска да посегне на това, което може да го унищожи?

Всеки се стремел да създаде свой собствен прекрасен оазис. И с всяка изминала година планетата ставала все по-красива.

А днес, когато човек обгръне отвисоко с поглед съв-

сен, водата в него не е чиста. Колко ли щастливи семейства живеят сред тези каменни грамади?

От съвременните семейства, в сравнение с тези от Ведическата култура, няма нито едно щастливо. Може да се каже и нещо повече: в изкуствениите каменни грамади човешките семейства не живеят, те спят.

И все пак, дори в хипнотичния им сън една жива клетка в телата им блуждае. Тя ту за момент замира, ту се мята, допирайки се до хилядите други, запалите, опитвайки с да ги събуди. Наричат я Мечта. И тя ще ги събуди! От този момент нататък човешките семейства ще започнат отново да създават прекрасни оазиси на Земята.

Както е било, отново тъй ще бъде. И ако тогава Земята се погледне отвисоко, погледът ще бъде очарован от множество живи картини. И всяка прекрасна рисунка ще означава, че на това място земята е докосната от ръката на събудил се Вед, че отново в своята родина живее едно щастливо семейство от хора, познаващи Бога, знаещи смисъла на живота и своята цел.

Ведите знаели за какво съществуват в небето звездите. Сред тях имало много поети и художници. Между селищата нямало вражди. Не съществували причини за кражби и побои. И чиновнически структури нямало. Културата на Ведите процъфтявала на териториите на съвременните държави в Европа, в Индия, в Египет и Китай. Между тях не съществували граници. Нямащо и управници - нито големи, нито малки. Естественото управление се осъществявало чрез поредицата големи празници.

Хората от Ведическия период притежавали неизмеримо повече знания за устройството на Вселената, отколкото съвременният човек. Чрез вътрешната си енергия те можели да ускоряват ръста на едни растения и да го забавят при други. Домашните животни се стремили да изпълняват командите на човека, но не за да получат храна, която и така била в изобилие. Те искали да получат като награда благодатната енергия на човека.

И сега похвалата, получена от човек, е приятна и за човека, и за животното, и за растението.

Но по онова време енергията на хората била неизмеримо по-голяма. Към нея, като към слънчице, се стремело всичко живо.

(Слеghа)

Висарион - за целта на световния управляващ елит

“Всичко това, което се случва в света, в обществото, е пресметнато да срине психическото състояние на човека. А това е пряко свързано с неговата имунна система, със защитните му свойства. И този срыв изважда човека от Хармонията, силно го отдалява от нея, човек става много уязвим, започва лесно да се развиват много нови болести. И ако този, който пред-

варително има хубави качества и у когото се увеличава чувствителността, не развива своя стожер на Вярата, духовната си основа, той няма да издържи психически. Сега в света основно могат да издържат тези, които са по-малко чувствителни към окръжаващата реалност. Тя засега им се струва по-малко разрушителна. Цялата тази ситуация е предварително пресметната, за

да се отстранят много чувствителните хора. По правило това са тези, на които се крепи и културата, и много други творчески прояви в обществото. И ето тази атмосфера на случващото се сега в света, е целяща преди всичко да убие творчеството. И ако това стане, всичко останало бързо ще рухне.”

www.imadrugpat.org

Приложно-практически курсове за съмишлениците на Родово имение:

I. Пчеларство и медолечение

1. Обмяна на практически опити нови технологии при отглеждането на пчели и коопериране за заселване на стари кошери.
2. Инвестиции при производството на мед и възможности за отпускане на кредити за пчелари по САПАРД и фонд ЗЕМЕДЕЛИЕ.
3. Необходими документи, за да кандидатствате по програма “Животновъдство” на ДФ ЗЕМЕДЕЛИЕ.
4. Медолечение.

II. Физическо и духовно оцеляване

1. Съмишленици на 5то ниво на духовно развитие, с доказани постижения и проекти, желаещи да ги споделят, могат да се включат в палаткови двудневни лагери.
2. Изисквания към участниците:
  - безпроблемно здраве;
  - издръжливост на физически натоварвания;
  - висока индивидуална биоенергетика и хармоничен биоенерго-информационен обмен с естествената природа.
3. Специалната група вегетарианци и с кръвна група А - запознаване с публикации за феномена Манек-НРМ.

Справки: Божидар Даскалов, дом. тел. 02/931 43 71, вечер след 19 ч.

Алеко КОНСТАНТИНОВ

...Жена му, ако е българка, много ще ми бъде чудно, но той е българин. Има си български роднини. Наистина той не им ходи и те не му ходят, но туй не изменява званието им на негови роднини. Ако искате да знаете истината, жена му е, която не може да ги търпи. Тя е живяла някъде из Европа, па сега не може да търпи простите. Натурата.

- Parvan, je ne veux pas qu'il me viennent seux-là, les vôtres. C'est entendu, n'est pas? Първане, не искам да ми дохождат онези, вашите! Разбра ли? - каже госпожата и Първан мига. Характер!

Роднините му дохождаха отпърво веднъж-дваж да видят булката, но тя не ги удостоаваше много-много с тази чест.

- Mais qu'est ce que ça te fait, ma chère? Un moment! Ils désirent te voir. Какво ти струва, драга? Минутка, искат да те видят - умолява Първан гордата съпруга, която стои в другата стая и не иска да излезе пред Първановите роднини.

- Tu ne me prends pas pour un monstre, je crois bien? Je ne veux pas me montrer à ces sauvages-là? Вярвам, че ти не ме счита за чудовище? Не искам да се показвам аз на ония диваци! - каже сърдито госпо-

жата, тропне с крак и се изправи с всичкото си надменно величие.

На Първана беше мъчно отначало, но принуден да мига и да мълчи, той лека-полека привикна.

Дълго време не му дохождаха роднините. "Оставете го по дяволите" - казваха те.

Първан напредна, а Madame Parvan йоще повече. Нареди си тя един салон и какъв салон! Колко великосветски романи са прочетени, колко модни преискуранти са разгръщани, догде се изработи този вкус. То не е салон - съкровище! Наистина Първан позадлъжня малко, но кой му гледа такива дребни работи. Па най-сетне какъв ще бъде той аристократ, като няма дългове?

Но не е работа само в изящната наредба на салона; това може да го извърши всякой декоратор; достойнството е да сгрупират un cercle comme il faut, един такъв кръг на избраници, щото като кажат le cercle de Madame Parvan, да се разбира fine fleur de fin de siècle, de fin de l'aristocratie. Като каже някой, че той е habitué на нейните jourfix, това да бъде атестат за принадлежността му към цветето на най-висшето общество. А кой ще може да сгрупира такъв кръг, ако не Madame Parvan?

Избраният й ден е сряда. Господин Жан, поупителният тълковател

От много ум

Разказче

на Вагнера, Верди и Маскани, като се прощава с барон де Мармелон (според метрическите книги: Шлойме Келипирмахер), никога не казва au revoir, а винаги à mercredi, monsieur le baron! До сряда, господин барон!

И нека някой обикновен смъртен да се опита да проникне в сряда в къщата на Madame Parvan!... - Портриеринът Григор (между нас казано: Гунчо от Блъсничево) е йоще по-горд. Той по-скоро ще издере очите на "тукашния", отколкото да го пусне в светилището на аристократията.

Един ден Madame Parvan отиде у Madame Pardeux. От дума на дума, те се нагласиха да земат един файтон и отидат в Ючбунар (You know him, I believe, my dear) на разходка.

И Първан излезе на разходка към Пипинерата. Разхожда се той разсеяно и - въобразете си какво нещастие! - При завоя на една алея изпъкна отпреде му цяло семейство роднини. Как ще избяга? Не може!

- "Добър ден" - "Как си Първане?" - "Много си се възгордял бе, Първане!" - "Кой, аз? Защо не дохождате у дома?"

Днес е сряда - смята

в ума си Първан:

- Заповядайте тази вечер на чай. Непременно!

- Благодарим. Ще дойдем, непременно! - отговарят добродушните роднини.

- Сбогом. - Със здраве.

Вечерта Първан мълчи, потайва се. Няма кураж да каже на Madame, че ще му дойдат роднини на чай. Че оставете това, ами и друго нещастно съвпадение. Как да се случи Madame Parvan да се срещне къде Ючбунар с Мармелона и да го покани тази вечер на чай! А като покани него, трябва да покани и господин Жан. Взе тя една изящна, ароматична картичка и с едър почерк (Madame прочете в една книга, че едрият почерк е най-верният признак на аристократизъм и оттогава почна да пише с огромни букви) написа обикновено: "M-r Jean est prié de faire part... etc."

И двамата се явиха. Разбира се!

Ами сега? Първан стои като на бодли. От минута на минута очаква да пристигнат роднините. Ще пристигнат те, но портриеринът Григор, като знае, че в салона са господин Барон и господин Жан - ще направи скандал. Реши

Първан да си признае греха и го призна.

- Mais tu es bête, mon cher!

- Pardon, ma chère.

Спечкаха се малко, но скоро изравниха въпроса. Жан е на мнение да пуснат "les raivres" да се посмеят с тях - "C'est rigolot, savez-vous?" Де Мармелон не е съгласен. Madame тържествено заявява: "Une idée, messieurs!" Идеята е следующата:

да излезе Григор на улицата и като види, че роднините идат, веднага да съобщи; тогава ще изгасят светлината в салона и ще избягат в спалнята - тя е към двора, не се вижда светлината от улицата - "les raivres" ще дойдат, ще звънят, ще звънят и като видят, че е тъмно, ще си отидат. - "Bravissimo!" - вика господин Жан. Казано свършено. Григор стои на улицата и като че дебне някоя жертва, пристъпва и се вира в бедно осветената улица. "Ето ги!" - и Григор тича в салона и засмян докладва с тайнствен глас, като че ще го чуят от улицата: "Идат"... Пуф-пуф! - свещите изгасени. Vite, скоро! ха, ха! хи, хи!...

Избягаха в спалнята...

Приближава се роднинското семейство към къщата на Madame Parvan.

- Мамо, Първанови може да спят вече - казва малкият син.

- Не, пиленце, те не

си лягат тъй рано - отговаря майката.

- Спят, маминко, спят. Видиш ли, няма никаква светлина.

- Наистина, жена, не виждам светлина - обажда се мъжът, - те или спят, или са излезли.

- Как ще излязат, нали ни каниха непременно на чай? - казва наивно жената.

Спират се пред входа. Звънят...

Идете си, простодушни хорица, идете си! Недейте звъни! Знаете ли вий туй звънтение какъв истерически смях произвежда там... в спалнята!...

И Шлойме Келепирмахер, и господин Жан, и Madame Parvan примират от смях. Първите двама се смеят на смяха на мадамата; тя пък мисли, че са възхитени от "идеята" й.

И Първан иска да се засмее, но... въздиша...

Идете си, добродушни хорица, и съхранете вашето досегашно отвращение към такава цивилизация...

Или не! Дигнете я на смях! Подиграйте се с тази цивилизация тъй, както се подигравате с думите:

"Ний Афицерските дами сме на едно мнение, а вие, госпожите, може да бъдете на друго мнение..."

Пустите върхар!...

"Българска сбирка", 1894 г., г. I, кн. V

Катя НИКОЛОВА

Моята мечта

Жена на мъжа си съм аз и силно мечтая да го срещна там в безкрая - моя божествен ангел си ти! И те обичам силно, разбери! Цял живот за тебе мисля, търся и те чакам. Да ме намериш ми се иска, да се свържем в цяло! И ще ти кажа, аз, тогава: - Бог си ти! Прекрасно си творение на нашия Баща! Искаш ли?! В Сътворение велико, с мен, пространството на Любовта да сътвориме?! Двама с тебе, на нашата земя. В съвместно творчество с всички светили и заедно с Отца, на Родова земя. Завинаги във Вечността!

Прошка

Прости ми, ти, Любов, че ме нямаше преди. Изгубила се бях, в сурови степи, в пустинни равнини. Духаше студения вятър, буря силна се разви. Ураганът есенни листа разнася и смъртта се появи. Но не загина, Ти, Любов ми свята, а отиде си тъгата. И заедно с тъмата там се прояви и светлината. В хармонична връзка тяхната Душа лети. Любовта завърна се от далечината и със своята светлина струи. Прости ми, Ти, че те забравих! Но съм Тук, пред теб сега! Готова съм, сърцето свое да разтворя, готова съм за Любовта!

Художник Катя НИКОЛОВА

Майка и Баща

Рожба съм на Свободата и към теб ще полетя! Ти за мен Вселена си богата. Ти за мен си Светлина! Майчица си свята и под твоята гръд се сгушвам аз сега! Ти за мен си цялата с позлата, ти за мен си слънчева искра! Обичам те, откак се помня, още пламъче, когато съм била. В мен открива се Живота, аз съм цяла Любовта! Теб в мене нося, както и частица от светия Баща. Събират се в единствен образ същността от Вселена ми добра. Аз съм твоя малка рожба, аз съм твоята Светлина. В мен съдържа се Свободна Воля. В мен прозира Любовта!

Божествена дъщеря

Нека в люлката на Любовта да се люлее твоята Душа! Вселена си безкрайна, ти си Светлина! Ти си изворна вода и Божествена си дъщеря! От сърце ти пожелавам, щастието свое намери. В себе си дълбоко, ти, го потърси! Рожба си на Свободата и Хармония добра. Ти си Светлината, ти си Любовта! Ти си всичко онова, което търси твоята Душа!

ПРЕДИ ЧЕТИРИНАДЕСЕТ ХИЛЯДИ ГОДИНИ

(Продължение
от миналия брой)

Александър
ГОРБОВСКИ

Разумен човек на Земята

Това, че настъпването на катастрофата е било известно от рано, че е имало някакви хора, които са се стремили не само да предупредят за надигащото се бедствие, но и да спасят знанията, говори за съществуването на някаква цивилизация, унищожена от катастрофата.

Сега вече има ред открития, които ни карат да предположим, че времето за съществуването на разумния човек отива много по-далече в миналото, отколкото сме привикнали да смятаме. Три фактора говорят за това.

1. Находките на метални изделия, които се отнасят към този период, когато не е съществувал не само човек, но и неговите отдалечени предци.

2. Удивителните знания, които са притежавали хората преди катастрофата.

3. Легенди и предания за страшно оръжие, което развивало огромна температура. Сведения за това, че хората умеели да летят, и находки, които говорят в полза на това.

В Австралия, във въглищни пластове, е намерен железен предмет със следи от разумна обработка. Той е намерен в третични слоеве, тоест ръцете, които са го докосвали са правили това преди тридесет милиона години. Метален предмет е бил намерен също така в слой каменни въглища в Шотландия.

В дълбините варовик от периода креда били открити метални пирони.

В Перу още през XVI век испанците намерили железен гвоздей с дължина почти 18 сантиметра, който бил плътно циментиран в парче каменна изкопаема руда.

Франциско де Толедо, испански наместник в Перу, държал находката в своя кабинет и обичал да я показва на посетителите като любопитен курioз.

В светлината на тези открития не изглежда толкова фантастично твърдението на Херодот и неговите съвременници за това, че възрастта на писмените източници на египтяните е не по-малка

от седемнадесет хиляди години.

А жреците на Шумер, които били едновременно и историци, съставили през 2300 година преди н.е. списък на своите владетели, в който първите владетели датирани едва ли не петдесет хилядолетия преди нашата ера.

Диоген Лаертийски, гръцки историк, живял през III век преди н.е., използвайки източници, които не са достигнали до нас, е писал, че в неговото време, в египетските храмове се пазили записи на 373 слънчеви и 832 лунни затъмнения.

Когато по-късно били направени изчисления, се оказало, че за да се види такъв брой затъмнения, е било нужно да се водят наблюдения не по-малко от десет хиляди години.

Диоген Лаертийски също така твърдял, че египетските жреци палят записи, написани 48863 години преди Александър Македонски.

Византийският историк Синселиус е писал за някакви записки, наречени "Древните хроники", които се водели от жреците на Египет в продължение на 36525 години.

По такъв начин предположението за съществуването някога на древна цивилизация се подкрепя както от веществените находки, така и от многобройни свидетелства на древни автори.

Но това не се връзва с установените представи за историята на човечеството.

Така давността на известните ни цивилизации се датира в значително по-късни времена. Например в Египет през 4500 година преди н.е. е бил още каменният век. А най-древното селище, открито на територията на Шумер, се отнася едва към 6000 година преди н.е.

Разбира се, най-лесно би било да се заподозрат древните в лъжа. Но работата, очевидно, е в това, че катастрофата, разпространила се над обширни райони на земното кълбо, е изтребила населението на огромни територии, които дълго останали безлюдни и необитаеми.

Тези малцина, които се спасили, се скитали стотици години в търсене на място, пригодно за живеене.

"О, Солон, Солон! Вие, гърците, сте като деца, вие не знаете нищо за древните времена – казвали на Солон египетските жреци от VI век преди н.е. – На теб не ти е известно нищо за древните знания на миналото!"

Жреците съобщили на Солон, че след катастрофата оцелели само "най-примитивните и неграмотните", "пастири и скотовъдци", докато жителите на градовете се оказали унищожени. Малцината оцелели представители на някога цивилизова-

ни народи, безпомощни пред лицето на враждебните стихии, скоро загубили своите познания и практически навици и се разтворили сред населението, което се намирало, като правило, на значително по-ниска степен на развитие.

На нас са ни известни подобни примери за загуба на опита и знанията и от по-късни времена.

В XIV-XV век в Северна Америка е имало достатъчно многобройни селища от норманди. Преселниците донесли със себе си на бреговете на Америка знанията за грънчарското изкуство, уменията да топят и обработват метали.

Но когато връзката с родината се прекъснала и те се оказали асимиланти от йерокеските племена, които се намирвали на значително по-ниска степен на развитие, тези знания били безвъзвратно загубени. Потомците на преселниците били отхвърлени назад, към каменния век.

Когато след двеста години в тези места дошли европейските завоеватели, те намерили само племена, които се отличавали със светла кожа и които знаели значителен брой скандинавски думи.

Но те вече нямали ни най-малка представа за разрушените и обрасли с мъх постройки, които някога били печки за топане на желязо и шахти на техните деди и прадеди. В древния град Таиху-

нако (в Андите), за който ние вече говорихме, живели хора, които умеели да строят огромни каменни здания, добре познавали астрономията, изучавали движенията на небесните светила.

Когато там нахлули испанските конквистадори, те намерили върху някои испански каменни статуи лети сребърни украшения, които тежели по половин тон.

Племената, които обитавали околностите на този град, живеели в тръстикови колиби и не познавали нито топането на металите, нито астрономията. Основна храна им били корените на водораслите.

Или друг пример. Общозвестно е, че майте не са познавали колелото. Но това не е съвсем точно.

При разкопки в тези места е намерена играчка каручка от изпечена глина с четири колела. Следователно, напълно е възможно пътят на развитието на човечеството не винаги да е бил само пряко движение напред.

Очевидно е, че на някакъв етап е станала загуба на много ценни знания, и на човечеството му се е наложило отново да измине пътя, някога прокаран от най-развитите народи.

Но не е било така навсякъде. Все пак в някои места част от знанията са успели да бъдат спасени.

Сред общата дивост и варварство техни пазители станали ограничена, затворена група хора, очевидно потомци на представителите на загиналата цивилизация.

На Британските острови това били жреците – друиди, които били впо-

следствие поголовно унищожени от Юлий Цезар.

В Египет една от тези затворени касти били, очевидно, тези, които ние условно наричаме жреци. По-късно, когато тук е възникнала държавата, те действително са представлявали в нея жреческото съсловие.

Но някога рационалните знания се оказали напълно откъснати от обществена практика и конкретните условия, в които са възникнали и започнали да придобиват характер на тайна магия.

В същото време своите тези знания и древни спомени са залегнали, възможно е, в основата на религиозните текстове.

Много хилядолетия, от поколение в поколение, избраните са предавали знанията на древните, пазени в дълбоки тайници.

В едно от светилищата египетските жреци показвали на Херодот статуи на върховни жреци, които последователно се сменяли един с друг. По времето на Херодот тези статуи били 341.

Първата държава на територията на Египет е възникнала, както ни е известно, едва в 3200 година преди н.е.

Значи, жреческата общност, касата от наследствени пазители на свещените знания от миналото, е съществувала в Египет дълго преди появата на първата държава на тази територия.

(Слегва)

Сайт на Българска
Родна Партия
www.bg-rodna.org

Проектант на
главата и
герба
художник
Христо Танев

Главен редактор
Атанас Панчев
Зам.-главни редактори
Мария Стаева
Кръстанка Панчева

Редакционен колектив:
Константин Стамболиев
Сергей Инджов
Красимир Нотев
Стефан Йорданов
Рени Радева
Росен Минков

Адрес на редакцията:
1172 София
кв. "Дианабад"
ул. "Никола Габровски" №1
Хотел "Диана 1"
ет. 6, ап. 62
тел.: 02/962-16-85
962-16-86
962-16-87
факс: 962-16-87
e-mail: rodovome@yahoо.com
www.rodovo-imenie.org

Издава
Издателска къща
"Новата Цивилизация"
ЕООД - София
НВБ банка
"Биохим" - АД,
централно управление -
София
С/ка 1031647309
Код 66096608

Отдел разпространение:
0888/693359

ISSN-1312-7063

ЗЕЛЕНИ УЧИЛИЩА

За родителите и
техните деца в
околността на
село Опицвет, сред
екологично чиста
природа:

✓ От 20 до 30 юни 2006
г. на черешова градина
на палатки

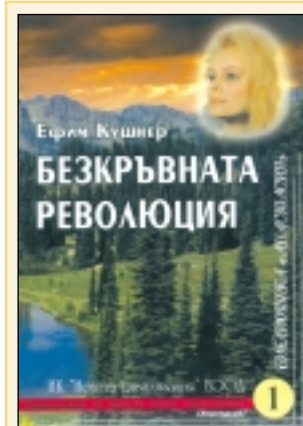
Организатор:
Божидар Даскалов

Сл. тел. 967 11 05
GSM 089 978 40 05 •
дом. тел. 931 43 71

ТЪРСЕТЕ на
книжния пазар Втората
книга на издателска
къща "Новата
цивилизация" от
пореаницата на
"Библиотека
"Анастасия" - "ПУТИН,
МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА
СВЕТА" от големия
приятел на Владимир
Мегре академик Виктор
Медиков.

Телефони за заявки:
02/962 16 87,
088/869 33 59

www.rodovo-imenie.org

Вече излезе на пазара
"Безкръвната
революция" от
големия приятел на
Владимир Мегре -
писателя Ефим
Кушнер.
Може да поръчате
първата книга от
пореаница
"Анастасия" на
тел. 02/962-16-86
и GSM 0888 69 33 59